

13 PŮVODNÍCH TEORIÍ O JtR A NĚKTEŘÍ PODEZŘELÍ

1. Doktor John Williams

John Williams (později Sir John Williams) se narodil 6. listopadu 1840 v Carmarthenshire ve Walesu. Od mala byl připravován na církevní kariéru, ovšem v mládí začíná projevovat nebývalý zájem o vědu. V roce 1857 studuje na univerzitě v Glasgow matematiku. O dva roky později se učí u chirurgů a lékárníků ve Swansea a od roku 1861 navštěvuje univerzitní kolej londýnské nemocnice. Williams je vynikající student, je dokonce oceněn zlatou medailí v oboru patologie. V roce 1872 se žení s Mary Elisabeth Ann Hughesovou. V ten stejný rok je jmenován pomocníkem porodního lékaře na univerzitní koleji. Později následuje úspěšná kariéra chirurga, doktora a učitele, která ho doslova proslaví po celém Londýně. V roce 1866 je jmenován soudním lékařem a v roce 1894 je mu udělen šlechtický titul. Williams je známý svou láskou k velšské literatuře, vlastní obrovskou sbírku velšských knih. Po jeho odchodu do penze, v roce 1903, se vrací do rodného Walesu. Později svou sbírku odkazuje Národní knihovně ve Walesu. Tato sbírka čítá přes 25 000 knih! Od roku 1924 zdobí vstupní halu Národní knihovny Williamsova mramorová busta, stejně jako zde visí jeho portrét.

Jako podezřelý v případě Jacka Rozparovače se jméno Sira Williamse poprvé objevilo až v roce 2005. To se svou teorií přichází jeho vzdálený příbuzný Tony Williams ve své knize Strýček Jack. Podle ní Williams vraždil londýnské prostitutky proto, že se snažil nalézt lék na manželčinu neplodnost. Své oběti si vyhlédl na své klinice ve Whitechapelu (kde nějakou dobu pracoval jako porodník). Vybíral si ženy stejně staré jako jeho manželka. Zavraždil je a odebral jim dělohy, které později zkoumal v nemocnici. Mary Jane Kellyová měla být Williamsova utajená milenka, i když kniha nenabízí žádný důvod, proč ji vlastně Williams zavraždil. Snad proto, že jej odhalila a Williams ji odstranil proto, aby jej nemohla usvědčit.

A co přivedlo Tonyho Williamse k přesvědčení, že jeho předek byl Jack Rozparovač? Přátelé Sira Williamse popisovali jako chladně působícího člověka. Byl nalezen důkaz, že Sir Williams znal jakousi A. Mary Kellyovou. V jeho pozůstalosti byl nalezen nůž a mikroskopická sklíčka s blíž nespecifikovaným děsivým obsahem. Zachoval se i dopis, podle kterého je jasně patrné, že Williams byl 6. září 1888 ve Whitechapelu. A stejně tak se dochoval i seznam jeho pacientů, podle kterého Williams v roce 1885 provedl interrupci Mary Ann Nicholsové. To vše ovšem zdaleka nestačí k tomu, aby se dalo jednoznačně říct, že Sir Williams byl Jack Rozparovač. To, že působil chladně, ještě neznamená, že to byl sériový vrah. Navíc není známo nic o tom, že by měl násilné sklony. Jako jeden z důkazů používá Tony Williams i to, že mezi roky 1888–1892 Sir Williams přestal pracovat v nemocnici. Tony Williams to popisuje jako důsledek vrahova psychického zhroucení po pěti kanonických vraždách. Sám Sir Williams tvrdil, že to bylo způsobeno jeho špatným zdravotním stavem. Proto se soustředil na soukromou praxi, rovněž pracoval pro královskou rodinu a zahájil spolupráci s Národní knihovnou ve Walesu. Ať už to bylo s jeho zdravotním stavem jakkoliv, je faktem, že soukromá praxe a práce pro královskou rodinu jistě vynášela mnohem víc než práce v londýnské nemocnici. To byl zřejmě ten pravý důvod, proč zde Williams přestal pracovat. Těžko se také divit tomu, když se v pozůstalosti lékaře najde nůž. Tony Williams poukazuje na tvrzení doktora Bonda, který uvádí, že nůž Rozparovače musel být silný, nejméně šest palců dlouhý, velmi ostrý a asi palec široký. Takový je i nůž z pozůstalosti Sira Williamse. Jenže kolik takových nožů existovalo v 19. století v Británii? I ona mikroskopická sklíčka nelze považovat za seriózní důkaz. Není přece nic divného, že lékař používá mikroskop nebo že zkoumá něco, co laikovi může připadat děsivé.

To, že Williams možná znal některé z kanonických obětí, také nemusí nic znamenat. Není vůbec s podivem, že k porodníkovi chodí místní prostitutky a ještě navíc ve čtvrti jako je Whitechapel. A tajemná A. Mary Kellyová, kterou Williams znal, vůbec nemusí být poslední Rozparovačova oběť. Důkazy proti Siru Johnu Williamsovi jsou tak povětšinou jen snůška dohadů a nepotvrzených teorií.

2. Francis Thompson

NÁBOŽENSKÝ FANATIK

Francis Thompson se narodil 18. prosince 1859 v 7 Winckley Street v Prestonu do silně katolicky založené rodiny. Koneckonců i své jméno dostal po Františkovi z Assisi.

V roce 1864 se celá rodina stěhuje do Manchesteru. Jako mladík je Thompson popisován jako plachý, nepořádný a nedochvilný. Nastupuje do katolické školy Svatého Cuthberta v Durnhamu, kde vyniká v latině, angličtině a řečtině. Již od útlého věku se zajímá o poezii a sám píše básně. Jeho učitelem angličtiny jsou jeho díla popisována jako skvělá poezie, na tak mladého člověka. V roce 1877 je ovšem ze studií vyhozen. Přesný důvod není znám, Otec Tate jen poznamenal, že není Boží vůle, aby se Francis stal knězem.

Na otcovu radu se Thompson snaží stát chirurgem ve škole v Owensu, ale třikrát propadne u zkoušky. V roce 1878 začne v manchesterské královské nemocnici studovat anatomii. Zároveň stále pokračuje v psaní básní, v dubnu 1888 je jedna jeho krátká báseň otisknuta v katolickém časopise Merry England. Už od roku 1879 má Thompson silnou závislost na opiu, kterou si vypěstoval poté, co mu byla léčena plicní infekce laudanem. V listopadu 1885 po hádce s otcem Thompson odchází z domu a odjíždí do Londýna. V letech 1885–1888 žije Thompson prakticky jako bezdomovec, potulující se po přístavní čtvrti v Londýně, na jih od Whitechapelu. Zkoušel štěstí u armády, ale neprošel základním výcvikem. Nakonec začal pracovat v továrně. Zemřel na tuberkulózu v roce 1907 ve věku 47 let, ve chvíli, kdy se jeho básně začínají slušně prodávat. V době své smrti vážil jen 32 kilogramů.

O Thompsonovi jako o podezřelém se zmiňuje Richard Patterson ve své knize Paradox v roce 1999. Ten ve své teorii tvrdí, že Rozparovač byl ve skutečnosti náboženský fanatik, který věřil, že je vyvolen Bohem a skrze něj Bůh promlouvá k lidem. Vede ho k tomu fakt, že nejbližší orientační bod u všech pěti míst vražd je kostel Páně ve Whitechapelu. Vrah se prý mohl domnívat, že pokud spáchá hřích v blízkosti kostela, bude mu odpuštěno. Opíral se o fakt, že pokud někdo spáchal zločin a vstoupil do kostela, byl mu zde poskytnutý azyl, protože se věřilo, že pokud by byl vinen, Bůh by mu nedovolil na posvátnou půdu vstoupit.

Důležitou roli měly hrát i dny, ve kterých byly vraždy spáchány. První Rozparovačova oběť, Mary Ann Nicholsová, byla zavražděna 31. srpna. Tento den patří Svatému Rajmundovi, patronovi nevinných. Annie Chapmanová byla zavražděna 8. září, v den Svatého Adriana. Ten byl pro změnu patronem vojáků a řezníků. 30. září byly zavražděny Elizabeth Strideová a Catherine Eddowesová. Toto datum připadá na svátek Svatého Jeronýma. Ten je patronem doktorů a učenců, navíc jim byl Thompson silně fascinován. 9. listopadu byla zmasakrována Mary Jane Kellyová. 9. listopad je dnem Svatého Theodora, patrona vojáků. Všichni tito svatí pocházeli z východu a účastnili se křížových výprav. Možná, že i Rozparovač si připadal jako svatý válečník bojující na své soukromé křížové výpravě proti zkaženosti a hříchu.

Svatý František z Assisi (podle něj dostal Thompson křestní jméno) byl první člověk, u kterého se projevovala stigmata, tedy zranění v místech, kde byl podle Bible Kristus zraněn během ukřižování.

A nemá náhodou oněch pět vražd ve Whitechapelu symbolizovat právě těch pět ran, které Kristus na kříži utrpěl? Sám Thompson o sobě tvrdil, že byl nešťastně zamilovaný do jedné prostitutky. Její jméno ovšem neznáme. Napsal také nikdy nevydanou báseň „Balada o čarodějných dětech“, ve které rytíř pronásleduje ženy, které vždy zavraždí a vykuchá. Jeho jediná povídka se jmenuje *Finis Coronat Opus*. Pojednává o mladém básníkovi, který ve starém pohanském chrámu obětuje ženy. Výměnou za ně pak dostává od d'ábla věčnou slávu. Básník nakonec procitne a spáchá sebevraždu. Ani rodina se k Thompsonovi v podstatě nehlásila. Jeho otec ho vydědil, jedna z jeho sester si změnila jméno, odcestovala do Kanady a o svém bratrovi tvrdila, že je to černá ovce rodiny.

Jak je to tedy s Thompsonem a jeho spojením s vraždami ve Whitechapelu? V době Rozparovačových vražd bylo Thompsonovi 29 let, což by odpovídalo popisům svědků. Také je pravda, že měl určité medicínské znalosti. Bylo o něm také známo, že během svého pobytu v Londýně u sebe neustále nosil pitevní skalpel, o kterém tvrdil, že ho používal na holení. Navíc byl levák, což většina odborníků tvrdí i o Rozparovači. V jednu chvíli policie pátrala po muži nosícím koženou zástěru. Thompson jednu takovou měl. Horší je to už s jeho vzhledem. Thompson byl středně vysoký, velice štíhlý, měl krátké tmavě hnědé až černé vlasy a šedé vousy. Nosil nápadně velký kabát a vždy měl na sobě kravatu. To už popisům svědků v Rozparovačově případu tolik neodpovídá. Navíc je pravda, že o Thompsona se policie nikdy nezajímala, ani v době vražd nepatřil mezi podezřelé. Navíc zemřel až 19 let po vraždě Mary Jane Kellyové.

3. Robert D'Onston Stephenson

MAGIE

Většina informací o Robertu D'Onston Stephensonovi pochází od dvou badatelů, Melvina Harrise a Ivory Edwardse.

Harris se dopátral několika údajů o životě tohoto muže. Stephenson se narodil 20. dubna 1841 v Charles Street Sculcoates poblíž města Hull. V Mnichově studoval chemii pod slavným doktorem Jamesem Allenem. V Paříži zase studoval medicínu. Zde se také seznámil se synem Lorda Lyttona. U něj Stephenson objevil knihu Zanovaia, která pojednává o síle magie.

Po jeho návratu do Hullu začíná propadat hazardu, tím se také začíná více a více zadlužovat. Jeho otec mu nabídne, že za něj dluhy uhradí, ovšem jen pod podmínkou, že přestane navštěvovat prostitutky a usadí se. Stephensonovi nezbyvá nic jiného než souhlasit a začne pracovat jako celní úředník v Hullu. Jednou je během služby postřelen do pravého stehna rybářem Thomasem Pilesem. Kvůli tomuto zranění je poté tři týdny upoután na lůžku. V roce 1868 Stephensonova kariéra u celníků končí, když je kvůli zanedbání povinností předvolán před přestupkovou komisí. Hned vzápětí Stephenson opouští Hull, stěhuje se do Londýna a mění si jméno na Roslyn D'Onston. 14. února 1876 si bere Anne Dearyovou. Harris ve svých knihách přichází s teorií, že Stephenson svou manželku zabil a torzo jejího těla bylo poté nalezeno v Temži. Toto je ovšem čirá spekulace, navíc nedávno několik badatelů našlo údajný úmrtní list Anne, podle kterého zemřela při nehodě o

mnoho let později. Trochu to vypadá, že Stephenson je viktoriánská verze Barona Prášila. Tvrdí totiž o sobě, že rýžoval zlato ve Spojených Státech, byl svědkem uctívání d'ábla v Kamerunu, v Indii prováděl slavné kouzlo s lanem nebo že byl chirurgem v Garibaldiho armádě. Lze jen stěží uvěřit, že to vše byla pravda. V roce 1888 Stephenson žil ve Whitechapelu (alespoň podle Harrise). Byl v místní nemocnici, kde se léčil z neurastenie (druh neurózy). 26. července tohoto roku si zaplatil soukromý pokoj a začal léčbu klidem. Jeho pobyt v nemocnici končí 7. prosince 1888. Harris i Edwards přicházejí s tvrzením, že Stephenson svou nemoc pouze předstíral. Získal tím výborné krytí pro své vražedné nájezdy. Nikdo by přece nepodezřívá někoho, kdo se léčí v nemocnici. A ani na ulici by nikoho nepřekvapilo, že muž s oblečením od krve jde zrovna do nemocnice (nikoho by nenapadlo, že je to vracející se vrah a krev že není jeho). Navíc, Rozparovač vraždil o víkendech a to je v nemocnici méně personálu. Pro Stephensona tím bylo snadnější nenápadně proklouznout ven. Harris dále zjistil, že Stephenson se o Rozparovačovy vraždy velice zajímal a dokonce je začal na amatérské úrovni vyšetřovat. Z nemocnice psal novináři W. T. Stedovi a žádal po něm, aby mu pomohl financovat jeho soukromé pátrání. Kontaktoval i dalšího amatérského detektiva George Marshe a tvrdil mu, že doktor Morgan Davies (doktor z Whitechapelské nemocnice) je ve skutečnosti Jack Rozparovač. Podle Marshe Stephenson znal o vraždách takové podrobnosti, že se po jejich rozhovoru odebral na Scotland Yard, kde ukázal na Stephensona jako na Rozparovače. Na

Scotland Yard dorazil i sám Stephenson. Zde pak znovu barvitě vylíčil, že je přesvědčen, že vrahem je doktor Davies. Inspektor Roots neměl příliš důvodů této historce věřit, ale poznamenal si, že Stephenson (kterého znal od vidění už asi 20 let) se sám chová podezřele.

V prosinci 1888 Stephenson dokonce napsal o Rozparovači článek do Pall Mall Gazette. V něm tvrdil, že vraždy ve Whitechapelu byly ve skutečnosti činem satanisty, protože propojením míst vražd vznikne kříž, čímž vrah tento křesťanský symbol znesvětil. Harris opět tvrdí, že tento článek je natolik podrobný, že jej mohl napsat jen vrah.

Mezitím Stephenson (společně se svou milenkou Mabel Collinsovou a jistým Cremersem) údajně založil na Baker Street společnost Pompadour Cosmetics company. Dále jeho stopa mizí. Edwards na rozdíl od Harrise tvrdí, že Stephenson vraždil kvůli rituálům černé magie. Místa vražd byla podle něj pečlivě vybírána, aby pak vytvořila různé okultní symboly.

Robert „Roslyn“ D'Onston Stephenson je jistě zajímavá postava. Ale byl opravdu vrahem? Jeho údajný „maskovací“ pobyt v nemocnici je pouhá spekulace, nemluvě o vraždách ve jménu černé magie (osobně na Rozparovačových vraždách nic rituálního nevidím, ale nejsem v tomto směru zrovna odborník). Proti mluví i fakt, že policie v době vražd Stephensona jako podezřelého nepřijala. Zcela ho vyloučit ze seznamu podezřelých ale nemůžeme.

4. Walter Sickert

UMĚLEC

Walter Sickert patří společně s princem Albertem Viktorem, Sirem Williamem Gullem a Lewisem Carrolllem mezi slavné podezřelé v případě Jacka Rozparovače.

Walter Richard Sickert se narodil 31. května 1860 v Mnichově. Jeho matka byla Angličanka a otec Dán. V roce 1868 se rodina přestěhovala do Anglie, nejprve do Bradfordu a následující rok do Londýna. Sickert v 18 letech opouští školu a touží jít v otcových stopách (jeho otec byl ilustrátor). Otec ho ovšem od kariéry malíře odrazuje, takže Sickert se začne věnovat divadlu, kde vystupuje pod pseudonymem pan Nemo. Právě díky divadlu se Sickert seznamuje s americkým malířem Jamesem McNeilem Whistlerem. Toto setkání změní celý Sickertův život.

Pod Whistlerovým vlivem se Sickert obrací k divadlu zády a začne se naplno věnovat malování. V roce 1881 jsou jeho práce poprvé vystavovány ve Společnosti výtvarného umění v Londýně. Ten stejný rok začne navštěvovat dvě umělecké školy v Londýně. Už o rok později ovšem studium ukončuje a připojuje se k Whistlerovy, kterému dělá asistenta v jeho ateliéru a zároveň se stane jeho žákem. Sickert přejímá i Whistlerův malířský styl, ke kterému patří rychlé a rázné tahy štětcem a výrazné stínování. Právě díky Sickertově práci se světlem a stínem některé postavy na jeho obrazech vypadají jako znetvořené. Jde ovšem je velmi těžko určit, zda se jedná o stín nebo krev.

V roce 1883 Sickert poprvé cestuje do Francie, kde se chce setkat s Manetem. Ten je ovšem už vážně nemocný, takže Sickert se nakonec setkává s dalším slavným malířem té doby, Degasem. Vzniklo tím přátelství, které vydrželo až do Degasovy smrti v roce 1917. I Degas velmi ovlivnil Sickertův malířský styl. Pod vlivem Degase začal Sickert malovat svět londýnských kabaretů a obyčejných lidí. V roce 1885 se Sickert oženil s o dvanáct let starší Ellen Cobdenovou. Procestovali spolu Nizozemí, Německo, ale Sickert cítil, že ačkoliv jeho domovem je Anglie, jeho srdce ho táhne do Francie. Proto také mnoho času strávil ve francouzském Dieppe. V Anglii se Sickert přestěhoval do 54 Broadhurst Gardens v jižním Hampsteadu, kde si v prvním patře otevřel ateliér. To je docela důležitá informace, protože z toho vyplývá, že v 80. letech 19. století to byl Sickertův jediný ateliér v Londýně. To vyvrací tvrzení, že měl tři ateliéry ve Whitechapelu nebo dokonce v Cleveland Street (jak tvrdí Knight ve své teorii o královském spiknutí). V roce 1896 Sickert otevírá (pod Whistlerovým patronátem) školu umění v Londýně, kde také vyučoval. Jeho manželství mezi tím prochází velkou krizí, která vyvrcholí rozvodem v roce 1899. Na vině byla údajně Sickertova nezřízená touha po svobodě a jeho časté nevěry. Rozpadá se i Sickertovo přátelství s Whistlerem. Na druhou stranu se Sickertovi podařilo vybudovat si v Londýně pověst respektovaného malíře, takže zavírá svůj londýnský ateliér a na podzim 1898 se stěhuje do francouzského Dieppe. Odtud se přesunuje do Neuville, kde žije s Augustine Villainovou a jejími dětmi. Je velmi pravděpodobné, že biologickým otcem jejího syna Maurice byl právě Sickert (což by dozajista vyvrátilo některé spekulace o údajné Sickertově neplodnosti). Do Londýna se Sickert vrátil až v roce 1905. Zde pokračoval v malování obrazů ze světa kabaretů nebo spodiny v Camden Town. Do Francie se pak ještě jednou vrátil kvůli výstavě svých obrazů v Paříži, ale ještě téhož roku se natrvalo vrátil do Anglie. V roce 1911 Sickert

zakládá Camden Town Group, později přejmenovanou na London Group. Také se znovu žení, jeho druhou manželkou se stává Christine Angusová, jeho o sedmnáct let mladší studentka. Bohužel, v říjnu 1920 Christine umírá. Při jejím pohřbu údajně Sickert otevřel její urnu a hodil část jejího popelu po pozůstalých. Na to někteří badatelé poukazují jako na jasný důkaz Sickertovy psychopatie. Ve světle jeho chování v několika příštích letech, se však zdá, že to byl jen podivný projev hlubokého zármutku. Po manželčině smrti se Sickert zhroutil a jeho chování se stalo velice nevyzpytatelné a výstřední. Smrt jeho matky v únoru 1922 jeho deprese ještě prohloubila.

V roce 1924 se stal Sickert čestným členem královské akademie (za deset let na to ale odtud odešel kvůli neshodám s prezidentem akademie) Třetí Sickertovou manželkou se stala jeho dlouholetá přítelkyně Thérèse Lessoreová. Svatba se konala v červnu 1926. Jen týden po svatbě však Sickert prodělal mrtvici, z jejíž následků se zotavoval po zbytek roku. Na sklonku své kariéry začal Sickert malovat podle fotografií, držíce se tak svého pravidla, že nikdy nemaloval to, co nespatriil na vlastní oči. Ještě v roce 1941 se koná výstava Sickertových prací v Národní galerii v Londýně. Walter Sickert zemřel 22. února 1942 v Bath, kde byl i pohřben.

Jedním z prvních důvodů, proč Sickert byl a je spojován s vraždami ve Whitechapele, je to, že rád maloval prostitutky. To samozřejmě nic nedokazuje, koneckonců spousta jiných malířů to dělalo také (namátkou například Degas, Renoir nebo Toulouse – Lautrec). Prostitutky byly také jedny z mála, které byly ochotné pózovat malířům nahé, zvláště pak v upjaté viktoriánské době. Důležité je také to, že Sickert začal malovat tyto akty až v letech 1903 – 1904, tedy relativně dlouho po skončení Rozparovačova řádění. Sám Sickert v jednom svém dopise napsal: „Je to opravdové potěšení pracovat s těmito krásnými ženami, které mi ochotně se smíchem pózují a ještě přitom vypadají jako andělé.“ Jsou tato slova sériového vraha, který mluví o svých „oblíbených“ obětech? Spíše to odpovídá slovům malíře, který se těší z bezstarostné a svobodomyslné povahy svých modelek.

Dalším argumentem jsou údajně názvy některých Sickertových obrazů. Pravda je ovšem ta, že Sickert jména svých děl často měnil. Pracovní název mohl být tedy nakonec jiný než ten, který měl již hotový obraz na výstavě. A nebylo ani výjimkou, že Sickert pak na další výstavě jméno obrazu opět změnil. Tím jak se ale měnily názvy jednotlivých obrazů, měnil se i výklad toho, co vlastně zobrazují. Jako příklad nám může posloužit Sickertův obraz Vražda v Camden Town, jehož druhý název je Co uděláme pro nájemné? Na obraze je muž sedící na okraji postele se sklopenýma očima a za ním leží nahá žena. V případě názvu Vražda v Camden Town se nabízí následující výklad: žena je mrtvá a muž je buďto její vrah nebo milenec, který našel její tělo. Když ale změním název, na Co uděláme pro nájemné? Scéna se rázem dramaticky změní také. Muž sedí na posteli, zdrcen jejich tíživou finanční situací.

Nahá žena ležící vedle něj teď nepředstavuje oběť vraždy, ale možnost jak přijít k penězům. Jsou ale ochotni zajít takhle daleko?

V roce 1976 se objevila kniha Stephena Knighta Jack Rozparovač: Konečné řešení, ve které její autor tvrdí, že Sickert byl zapleten do tzv. Královského spiknutí. K podobnému závěru pak dojde v knize Sickert a zločiny rozparovače její autorka Jean Overton Fullerová. Oba pak svorně tvrdí, že

stopy vedoucí k Sickertovy jsou k nalezení i na některých jeho obrazech. Pojďme se na tedy na některé z nich podívat trochu blíže.

Knight tvrdí, že největším důkazem o Sickertově zapojení do konspirace je obraz Amphitryon, známý i pod druhým názvem Uznání otcovství pana X. Na obraze je ponurá místnost s vysokým stropem. Na krbové římse je nějaký druh ozdoby. O co přesně jde, není zase tak důležité, mnohem zajímavější je, že tento předmět je ve tvaru lebky. Z krbové římsy zírá na nuzně oblečenou ženu v halence a dlouhé sukni. Žena se odvrací od jejího zlověstného pohledu a v zoufalství si zakrývá tvář. Knight tvrdí, že onou ženou na obraze je Mary Jane Kellyová. I samotný název Uznání otcovství pana X svádí k myšlence, že obraz má spojitost k událostem na Cleveland Street. Ale kdo je pan X? A co druhý název obrazu? Amphitryon byl thébský generál, jehož ženu Alcmene svedl samotný nejvyšší bůh Zeus v přestrojení za jejího manžela. To se neobešlo bez následků, když krátce na to Alcmene otěhotněla. Nepřipomíná Vám to tak trošku příběh o obyčejné dívce, kterou svedl následník trůnu (který vystupoval jako „obyčejný člověk“?) Ve skutečnosti lze ale mýtus o Amphitryonovi vysvětlit i jako příběh o zrození Hérakla, protože ze spojení Alcmene a Dia vzejde právě tento antický bájný hrdina. To už má k teorii o královském spiknutí hodně daleko. Navíc Amphitryon není žádný obyčejný člověk, ale vnuk samotného Dia (jeho dědeček byl další hrdina Perseus). A souhlasil by i druhý název Sickertova obrazu Uznání otcovství pana X, na kterém Alcmene šíří představa, že je těhotná a neví, jestli otcem je její muž nebo neznámý cizinec, který se objevil v přestrojení za jejího manžela.

Dalším vodítkem ke královskému spiknutí má být série Sickertových obrazů Paní Barrettová a Vydírání. Na jednom z nich (asi 1906) je zobrazena mladá žena ve velkém klobouku. Knight tvrdil, že na obraze je namalovaná Mary Jane Kellyová, protože ona žila s mužem jménem Barrett a často se představovala jako jeho manželka. V tom je ovšem Knight opět nepřesný, protože jméno tohoto muže bylo Barnett.

Na skice pojmenované Vydírání (asi 1905) vidíme ženu sedící na židli. Její pohled je skelný, také se zdá, že jí chybí konec nosu a rovněž velice slabé vymezení úst dává tušit, že žena možná ani žádná ústa nemá. Jak Knight tvrdí, je to velice podobné tomu, co vrah udělal Mary Jane Kellyové.

I na dalším obraze nazvaném Paní Barrettová je podle Knighta vyobrazena Mary Jane Kellyová. Žena je tentokrát namalována z profilu, je mrtvolně bledá a její tvář připomíná lebku.

Nabízí se otázka: Kdo vlastně je paní Barrettová? Někteří odborníci na Sickertovu práci se shodují na tom, že paní Barrettová byla ve skutečnosti Sickertova uklízečka. Pro toto tvrzení ovšem neexistuje žádný důkaz. Když se ovšem na tyto obrazy podíváme, zjistíme, že žena na nich rozhodně není stejně stará. To by spíše naznačovalo, že na sérii Paní Barrettová je vyobrazeno několik různých žen a ne jen Mary Jane Kellyová, jak tvrdí Knight. Nemluvě o tom, že stejně jako u jiných Sickertových obrazů i jeho práce ze série Paní Barrettová měly původně jiné názvy. Pokud by opravdu Sickert do svých obrazů záměrně umisťoval vodítka ke královskému spiknutí, proč by jim pak dával názvy, u kterých by nikoho ani nenapadlo, že mají jakoukoliv spojitost s vraždami Rozparovače?

Dalším obrazem, který má vést k Sickertovu zapletení do královského spiknutí je obraz Lazar končí svůj půst (asi 1927). Na obraze je starý muž sedící u stolu, na kterém je lžíce a něco, co připomíná hrozny. Knight tvrdí: „Jediná zmínka z Bible o Lazarovu jídlu se týká masa. Proč tedy Lazar na tomto obraze pojídá hrozny?“ Důležitou součástí Knightovy teorie je ta část, ve které Gull (Rozparovač) omámí své oběti otrávenými hrozny. A v tomto obraze Knight vidí jednoznačný odkaz na tento vrahův postup. Toto tvrzení ovšem tvrdě naráží na výsledky pitev všech obětí Rozparovače, během kterých v žaludku obětí nikdy nebyly nalezeny žádné zbytky po hroznech. To platí zejména o pitvách Elizabeth Strideové a Catherine Eddowesové, kdy se pitvy provádějící lékaři soustředili hlavně na přítomnost jedu v tělech obětí. Co je ovšem nepopíratelným faktem je skutečnost, že v roce 1926 Sickert prodělal těžkou mrtvicí, ze které se dlouhou dobu zotavoval. Druhý fakt je to, že onen stařík na obraze je sám Sickert, který se namaloval podle své fotografie. Když obě tyto skutečnosti spojíme dohromady, vyjde nám, že se tento obraz vůbec nevztahuje k Bibli, ale k Sickertovu „znovuzrození“ po prodělané nemoci.

Asi nejdůležitější obraz spojený s teorií o královském spiknutí se jmenuje Nuda (asi 1921). V popředí sedí muž, kouřící doutník, na stole před ním stojí pivo. Za mužem stojí žena, která tupě zírá na obraz zavěšený před ní na stěně. Celá tato scénérie má zobrazovat nudu, do které se postupně vnořilo jejich vzájemné soužití. Pro nás je ovšem nejdůležitější obraz, který visí na stěně za touto dvojicí. Knight tvrdí: „Na obraze na stěně je královna Viktorie a to, co se zdá jako pták letící vedle její hlavy, je ve skutečnosti racek.“ A právě racek má ukazovat na teorii o královském spiknutí. Je ovšem důležité si slovo racek přeložit do angličtiny. Racek = gull! To samozřejmě odkazuje na Sira Williama Gulla a racek letící nad královniným ramenem má symbolizovat jeho oddanost koruně, pro kterou je ochoten i vraždit. Není zcela jisté bez zajímavosti, že existovalo několik verzí tohoto obrazu a na všech je vidět neidentifikovaný cákanec bílé barvy. Je to ale opravdu racek? Nemůže to být holub nebo motýl? A je zde vůbec královna Viktorie? Na obraze je vidět relativně mladá žena, která se opírá o stolec, možná o nějaké zábradlí, za ní se rýsuje jakési chmýří, možná kožešina, může to ale být i nějaký druh vegetace (možná keř). Připomíná Vám to vážnou královnu Viktorii, která se na veřejnosti neobjevovala jinak než ve svých smutečních černých šatech? Je známo, že Sickert maloval vždy jen to, co sám viděl na vlastní oči. Je tedy nanejvýš pravděpodobné, že i onen obraz na stěně opravdu existoval a že ho Sickert pouze překreslil do svého obrazu. Těžko si lze představit, že by v roce 1921 někdo namaloval obraz takto mladé Viktorie, navíc by na takovém obraze musel být i nějaký symbol královské moci. Celé to spíše připomíná obraz nějaké herečky nebo zpěvačky, které kolem ramene poletuje motýl, možná víla.

12. září 1907 byla v 29 St. Paul Road v Camden Town zavražděna příležitostná prostitutka Emily Elizabeth „Phyllis“ Dimmocková. Celý případ proslul jako vražda v Camden Town. Sickert tak nazval několik svých obrazů (vždy je na nich nahá žena a oblečený muž), což vedlo některé badatele k tomu, že vrahem „Phyllis“ byl sám Sickert nebo že na obrazech není v skutečnosti zobrazena ona, ale Mary Jane Kellyová. Podobnost mezi vraždami „Phyllis“ a Mary Jane je jasná. Obě byly prostitutky, obě byly zavražděny ve své posteli, obě patřily k nižším společenským vrstvám a obě měly podříznuté hrdlo. Navíc je známo, že Sickert byl případem vraždy v Camden Town velice fascinován (stejně jako vraždami Rozparovače). Sickert byl fascinován hned několika kriminálními případy. Mimo vraždy v Camden Town a řádění Jacka Rozparovače, byl posedlý případy doktora

Crippena nebo Sira Tichbornea. Dost často navštěvoval místa činu, jako například dům, ve kterém doktor Crippen zavraždil svou ženu nebo místa vražd Jacka Rozparovače. Sickert byl také přesvědčen, že v jeho pokoji v 6 Mornington Crescent, dříve bydlel samotný Rozparovač. Svědčí o tom jeho obraz s názvem Ložnice Jacka Rozparovače. Sickertovi celou historku vyprávěla jeho bytná, která tvrdila, že její předchozí podnájemník (údajně student veteriny) byl slavný whitechapelský vrah. Stephen Knight přišel dokonce s tvrzením, že Sickert se několikrát oblékl jako Rozparovač a takto nastrojen chodil bezcílně po ulicích. Také se traduje, že během malování obrazů Vražda v Camden Town měl kolem krku uvázaný červený šátek. To si Knight a s ním i jiní badatelé spojují se svědectvím Josepha Lawendeho (před vraždou Catherine Eddowesové), který tvrdil, že podezřelý měl kolem krku jakýsi červený šátek. Rovněž George Hutchinson ve svém svědectví vypověděl, že neznámý muž, kterého viděl ve společnosti Mary Jane Kellyové, dal Mary Jane červený šátek. Z toho Knight a ostatní vyvozují, že to byl stejný šátek, který používal Sickert při malování a to tedy znamená, že Sickert je Rozparovač. Trošku zvláštní dedukce...

U série Vražda v Camden Town se musím opět vrátit k obrazu s druhým názvem Co uděláme pro nájemné. Knight tvrdí, že i druhý název obrazu má odkazovat na Mary Jane Kellyovou, protože Mary Jane v době své smrti dlužila za nájem. Ale kde jsou další spojitosti? Žena na obraze nemá podříznuté hrdlo, není nijak znetvořena a není vlastně ani jisté, jestli je vůbec mrtvá! Spíše to vypadá tak, že Sickert využil zájmu veřejnosti o vraždu „Phyllis“ Dimmockové a jednoduše přejmenoval jeden svůj starší obraz na Vražda v Camden Town. Nicméně obraz L'Affaire de Camden Town (1909) by mohl opravdu zobrazovat vraždu Emily Dimmockové. Na obraze je muž stojící nad nahou ženou ležící v posteli. Žena se od něj odvrací a rukou si chrání obličej, i když toto její gesto je dost nejednoznačné.

Další obraz ze série Vražda v Camden Town (asi 1908) zobrazuje nahou ženu ležící na posteli. Vedle ní sedí mladík s čepicí na hlavě a prohlíží si ji. Overton Fullerová o tomto obraze uvádí: „Kde je ženin pupík? Tam, kde by ho každý očekával, není nic. A to, co jako pupík vypadá, je příliš nízko, téměř až u genitálií. A co ono podivné V pod údajným pupíkem? Něco podobného se dá najít na policejních fotografiích Catherine Eddowesové v místech, kde vrah svou oběť zohavil. Ale Emily Dimmocková na tomto místě znetvořena nebyla!“ Tady si přece jen dovolím nesouhlasit. Pokud se na tento obraz pozorně zadíváte, nelze než souhlasit, že to co vypadá jako pupík, ve skutečnosti opravdu pupík je. A to vzhledem k poloze ženiných prsou.

K vraždě v Camden Town mi dovoluji ještě jednu poznámku. Patricia Cornwellová (její teorii o Sickertovi se budeme věnovat později) také zastává názor, že Sickert byl nejen Jack Rozparovač, ale že byl i vrahem Emily Dimmockové. Na otázku, proč malíř začal malovat obrazy svých obětí až 20 let po vraždách Rozparovače, odpověděla: „Sickert byl velice chytrý a lstivý muž. Čekal tak dlouho proto, že nechtěl na sebe upoutat nežádoucí pozornost.“ Nabízí se ovšem i druhá otázka. Proč se série obrazů Vražda v Camden Town objevila takřka hned po vraždě Emily Dimmockové? To už Sickert přestal být chytrým a lstivým mužem?

Počínaje rokem 1905 Sickert namaloval několik dalších obrazů, o kterých někteří badatelé tvrdí, že zobrazují oběti Jacka Rozparovače. A možná, že nejsou tak daleko od pravdy...

Platí to zejména o obraze *La Hollandaise* (1906). Je na něm nahá žena lenošící na posteli ve špinavé místnosti a místo obličeje má jen znepokojivou a nejasnou skvrnu. Stephen Knight tvrdí, že není těžké tuto skvrnu porovnat se znetvořením tváře Mary Jane Kellyové. I mnoho renomovaných odborníků na výtvarné umění se shodne na tom, že žena na obraze má znetvořený obličej. Jean Overton Fullerová připojuje zajímavý postřeh, když tvrdí, že na noze ženy na obraze je znatelná bílá rýha, která zhruba odpovídá místu, od kterého měla Mary Jane odřezány kusy masa na stehnech (o čemž se můžete přesvědčit na fotografii z místa činu). Podobná čára se objevuje i pod hrdlem vyobrazené ženy. Pokud opravdu někdy Sickert namaloval některou z Rozparovačových obětí, je to právě na obraze *La Hollandaise*.

Dalším Sickertovým dílem spojovaným s whitechapelským vrahem, je obraz *Nuit d'Été* (1906). Opět se tu objevuje obvyklý motiv nahé ženy ležící na posteli. Overton Fullerová dodává: „Tvář a nos má žena znetvořený. A co je ta podivná čára táhnoucí se v blízkosti ženiných genitálií? Opravdu to silně připomíná policejní fotografii Catherine Eddowesové.“ Ani tady se celá věc nedá odbít tvrzením, že jde o pouhou smyšlenku.

Další na řadě je obraz *Putana Casa* (1903). Na obraze je žena sedící na židli, která má většinu pravé tváře ponořenu ve stínu. I na policejní fotografii obličeje Catherine Eddowesové vidíme jen pravou tvář oběti. Navíc je tu i několik dalších podobností, například u vlasů nebo to, že žena na obraze má velmi nezřetelný nos. Na druhou stranu, modelem pro tento obraz stála jedna ze Sickertových oblíbených modelek, kterou on sám pojmenoval *La Giuseppina*. Tato žena se objevuje na několika dalších Sickertových obrazech a na všech má vlasy upraveny do stejného drdolu, jako na tomto obraze. Nos je sice nezřetelný, ale ne znetvořený. Také zde není žádné další zohavení, které je patrné na vzpomínané policejní fotografii Catherine Eddowesové. A tak se zdá, že na tomto obraze jde opravdu jen o hru světla a stínu.

Důležitý obraz je *Le Journal* (asi 1906). Na něm je vyobrazena ležící žena, která čte noviny. Knight tvrdí, že žena na obraze je ve skutečnosti mrtvá a upozorňuje na fakt, že spodní část novin je překryta ženinými vlasy. To by samozřejmě znamenalo, že žena noviny nečte, ale že noviny leží za ní na podlaze. Overton Fullerová přichází s další teorií. A to, že poloha hlavy ženy je velice podobná té na fotografii Catherine Eddowesové (fotografie, na které leží Eddowesová v rakvi). A náhrdelník z perel, který má žena na obraze má znázorňovat podříznuté hrdlo oběti. S tímto názorem se ztotožňuje i Patricia Cornwellová. Všechno to vypadá velice přesvědčivě, nicméně se zdá velice nepravděpodobné, že by žena na obraze byla opravdu mrtvá. Ledaže by dokázala držet svou levou ruku ve vzduchu. Tomu totiž odpovídá její úhel i rozměry. A vlasy překrývající noviny? Pravděpodobně jde o výsledek několika rychlých tahů štětcem, tolik typických pro Sickertovu práci. Ani tvrzení, že obraz je podobný fotografii Eddowesové nezní tak úplně přesvědčivé. Osa těla na fotografii je zleva doprava, zatímco na obraze je to přesně obráceně. Catherine Eddowesová má na fotografii zmuchlané vlasy nasáklé krví, modelka na obraze je učesaná, navíc na jejím obličejí není ani památky po jakémkoliv zohavení. Obraz tak zřejmě opravdu zobrazuje ženu sedící na pohovce, která si opírá hlavu a čte si noviny. Cornwellová ještě odkazuje na údajný dopis od vraha ze 17. září 1888, ve kterém stojí: „Jakej krásnej náhrdelník jsem ji dal!“ Protože žena na obraze má právě náhrdelník z perel, je Cornwellová přesvědčena, že dopis psal právě Sickert. Ve svém tvrzení ovšem opomíjí fakt, že tento dopis byl „nalezen“ až v roce 1888 a že většina odborníků se shodne

na tom, že jde o podvrh. Jako důkaz jim má sloužit to, že dopis nemá známku a ani není orazítkovaný. Navíc neexistuje jediný policejní záznam, který by se o něm zmiňoval. Stejně tak o něm mlčí i tehdejší noviny.

Dalšími obrazy, které podle Cornwellové ukazují na Sickerta jako na podezřelého jsou *The Prevaricator* (asi 1920) a *La Parisienne* (1924). Na obou obrazech je vyobrazena ložnice s dřevěnou postelí. Co je na těchto obrazech podivného? Jsou to totiž jediné jeho obrazy, na kterých Sickert zobrazil dřevěné postele. Vždy totiž maloval postele železné. To Cornwellovou přivedlo k myšlence, že na obou obrazech je ve skutečnosti namalován malý pokoj Mary Jane Kellyové v Miller's Court. To je podle Cornwellové jasný důkaz, že vrahem musel být Sickert. Jak jinak by přece věděl, jak její pokoj vypadal?

Ještě jednou se vrátím k obrazům *Vydírání* a *Paní Barrettová*. Knight tvrdí, že žena na obraze je Mary Jane Kellyová. Ve skutečnosti to ale vypadá, že by to mohla být Catherine Eddowesová! Při porovnání obrazu *Vydírání* a fotografie znetvořené tváře Eddowesové se nabízí mnoho podobností. Chybějící nos, v podstatě neexistující rty, navíc žena na obraze má zastíněna ta místa v obličeji, na kterých byla zohavena Catherine Eddowesová. I na obraze *Paní Barrettová* jsou na ženě tváři podivné skvrny a to v místech, kde vrah zohavil Eddowesovou. A ještě je tu podivné obrácené „V“ na levé tváři modelky na obraze. Je přesně na tom stejném místě, jako obrácené „V“, které vrah vryl do levé tváře Eddowesové!

Je docela možné, že Walter Sickert opravdu mohl na svých obrazech namalovat několik obětí Jacka Rozparovače, to z něj ovšem ještě nedělá sériového vraha. Jde spíše o práci muže, který se velice zajímal o slavné vraždy a jeho zájem se také promítl do jeho práce.

Na závěr této malé exkurze do světa obrazů mi dovoluji ještě jednu poznámku. 31. prosince 1898 skončil ve Francii pod gilotinou Joseph Vacher, známý jako francouzský rozparovač. Měl na svědomí brutální vraždy 7 žen a 4 mladíků. V roce 1899 ve Francii vychází kniha *Vacher l'éventreur et les crimes sadiques*, ve které profesor Lacassagne zveřejnil svou studii o snaze porozumět myšlenkovým pochodům tohoto francouzského vraha. V kapitole zabývající se ostatními sériovými vrahy se objevuje i zmínka o Rozparovači. Nejdůležitější je ale fakt, že jsou zde vůbec poprvé zveřejněny fotografie dvou Rozparovačových obětí. Slavná fotografie zmasakrované Mary Jane Kellyové ležící na své posteli a fotka Catherine Eddowesové z márnice. Sickert žil až do roku 1905 ve francouzském Dieppe. Krátce po jeho návratu do Anglie začíná malovat obrazy, o kterých je možné tvrdit, že zobrazují oběti Rozparovače. A teď je důležité si připomenout jednu skutečnost: Sickert maloval jen to, co viděl na vlastní oči nebo to, co alespoň viděl na fotografii. Když tato fakta dáme dohromady, máme malíře, který je fascinovaný vraždami ve Whitechapelu a který je ve Francii zrovna v době, kdy zde vychází kniha, ve které jsou vůbec poprvé zveřejněny policejní fotografie Rozparovačových obětí. Copak by si nechal ujít takovou příležitost? Koupí si tedy jeden výtisk knihy. Když se pak vrátí do Londýna a najde si nový byt, jeho bytná mu převypráví příběh o tom, že právě zde dříve bydlel Jack Rozparovač. Fascinovaný Sickert tedy začne podle fotografií v knize malovat obrazy inspirované vraždami ve Whitechapelu. Tím by se vysvětlovala podobnost některých obrazů s fotkami pořízenými z márnice. Pokud by obrazy maloval sám vrah, dalo by se přece logicky očekávat, že bude své oběti zobrazovat na místě činu a ne v policejní márnici, do

kteřé navíc Sickert zcela jistě neměl přístup! Cornwellová také zdůrazňuje podobnost místnosti z jednoho Sickertova obrazu s pokojem Mary Jane Kellyové a pokládá si vcelku logickou otázku: „Jak mohl Sickert vědět jak její pokoj vypadal?“ A jak to ví Cornwellová? Je to jednoduché. Oba, jak Sickert tak i Cornwellová, znají pokoj z fotografie z místa činu! A ještě je tu jedna otázka. Jestliže byl Sickert vrahem a své oběti zobrazoval na svých obrazech, tak proč na nich nejsou Mary Ann Nicholsová, Annie Chapmanová a Elizabeth Strideová? Odpověď je jednoduchá, jejich fotografie v Lacassagneho knize nejsou!

V roce 2001 vystoupila v televizi ABC Patricia Cornwellová se svou teorií, že Jack Rozparovač byl ve skutečnosti právě malíř Walter Sickert, kterou poté také publikovala ve své knize Portrét vraha: Jack Rozparovač – případ uzavřen.

Pro její teorii je důležitý předpoklad, že Rozparovač psal policii a tisku dopisy. Je pravda, že těchto dopisů obdržela média i policie obrovské množství. Jen do současnosti se jich dochovalo 600! Scotland Yard dokonce podobné dopisy dostával ještě v 60. letech 20. století. A nebyly odesílány jen z Londýna nebo Velké Británie, ale v podstatě z celého světa (namátkou například z Francie, USA, Austrálie, JAR, atd.) Je naprosto logické, že tuto obsáhlou korespondenci nemohl mít na svědomí jediný člověk. Tím spíše, že se různí rukopis, gramatika i tón těchto dopisů. Ve své době se psaní Rozparovačových dopisů stalo jakýmsi národním sportem. Dnes panuje podezření, že první dopisy („Váženej šéfe“ a „Pohlednice drzého Jackyho“) jsou výtvozem novinářů (z padělání je konkrétně podezřelý novinář jménem Tom Bulling). Tyto dopisy byly masově šířeny v tisku a pomáhaly šířit paniku mezi obyvateli, která hraničila až s šílenstvím. Bohužel tyto dopisy také vyvolaly mezi některými jedinci touhu napsat podobné dopisy, které většinou pouze kopírovaly ty původní. Proto se v nich neustále opakovala ta stejná slova: „Váženej šéfe“, „S pozdravem“, „Miluju svou práci“ a samozřejmě jméno „Jack Rozparovač“. Existuje jediný dopis, u kterého jsou odborníci ochotni uznat, že jej mohl napsat vrah. Jde o slavný dopis „Z pekla“ (není bez zajímavosti, že jde snad o jediný dopis, kde se pisatel nepodepsal jako Jack Rozparovač). V balíčku s dopisem byla přibalena i polovina lidské ledviny, o které pisatel tvrdil, že patřila Catherine Eddowesové. V jejím těle opravdu jedna ledvina chyběla, tudíž se nabízí jediné vysvětlení. Dopis musí být pravý! Faktem ovšem je, že testy nemohly nezvratně potvrdit, že ledvina z dopisu je totožná s tou, která se našla v těle Catherine Eddowesové. Je tedy možné, že dopis byl jen velice špatný vtip některého ze studentů medicíny.

Nicméně pro teorii Patricie Cornwellové je důležitý dopis z 29. října 1888. Tento dopis je ovšem všemi odborníky považován za jasný podvrh. Cornwellová a její tým vědců provedli testy DNA na dopisech Rozparovače i na dochované korespondenci Waltera Sickerta. Klasické testy DNA byly negativní. Ovšem při mitochondriálních testech DNA byla nalezena shoda právě mezi tímto dopisem a Sickertovou korespondencí. Nejprve je nutné si uvědomit, že dokumenty, na kterých se testy prováděly, jsou více než 100 let staré. Za tu dobu prošly rukama rodinných příslušníků, archivářů nebo badatelů, kteří mohli tyto dokumenty „znečistit“ svou vlastní DNA. Navíc není vůbec jisté, že obálky nebo známky na Sickertových dopisech olíznul právě Sickert. Není od věci si také připomenout, že ve viktoriánské éře bylo běžným zvykem při lepení obálek a známek používat navlhčenou houbičku. Navíc sama Cornwellová přiznává, že některé dopisy sice napsal Sickert, ale odeslal je za něj někdo jiný. I z těchto důvodů není vůbec jisté, že sliny na obálkách dopisů

pocházejí opravdu od Sickerta. DNA je navíc dědičná pouze z matčiny strany. Navíc je velice důležitá jedna věc. A to, že DNA není jedinečná. Tedy shoda mezi dvěma vzorky DNA ještě neznamená, že pocházejí od stejné osoby. Je to vlastně obdobné jako u krevních skupin. I zde platí, že dva lidé mohou mít stejnou krevní skupinu a ani nemusejí být příbuzní. U DNA je shoda možná u asi 1% obyvatel. Ve Velké Británii žilo v roce 1901 40 miliónů obyvatel. To tedy znamená, že v Británii v té době žilo dalších 400 000 lidí, kteří měli stejnou DNA jako Sickert. I když tím přesvědčivost testů značně klesla, nelze ovšem jednoznačně vyloučit, že Sickert napsal minimálně jeden zfalšovaný Rozparovačův dopis.

Cornwellová si rovněž povšimla tří znatelných vodotisků na Rozparovačových i Sickertových dopisech. Jsou to loga firem Pirie & Son, Joynston Superfine a Monkton's Superfine. Mnoho badatelů hledá v údajných dopisech Rozparovače důkazy pro své teorie. Pokud je jejich podezřelý doktor, okamžitě vyrukují s několika dopisy, ve kterých pisatel tvrdí, že je lékař. Pokud je podezřelým člověk z Liverpoolu, najde se několik dopisů s poštovním razítkem z Liverpoolu. A pokud je podezřelým Američan, argumentují různými amerikanismy v některých dopisech. Problém je v tom, že dopisů od údajného vraha je obrovské množství a je naprosto logické, že dříve nebo později se musí objevit spojitost s jakoukoliv teorií. Je také pravda, že koncem 80. let 19. století existovalo v Británii pouze kolem 90 papíren, přičemž firma Pirie & Son patřila mezi největší. Bylo by opravdu s podivem, kdyby se mezi 600 dopisy neobjevil nějaký psaný na papíře od některé z těchto firem.

Cornwellová také uvádí, že v některých dopisech Rozparovače se objevuje slovo „Nemo“, což byl i Sickertův pseudonym u divadla. Nemo v latině znamená nikdo. V podstatě jde o podpis anonyma, který byl velice populární na konci 19. století. Takže ani tato shoda není nijak neobvyklá. Spíše svědčí o oblíbenosti tohoto slova ve viktoriánské době.

Dále Cornwellová tvrdí, že Sickert byl impotentní kvůli několika operacím, jež mu měli odstranit fistuli na penisu. Jeho impotence měla zapříčinit jeho silnou nenávist k ženám, která vyústila v jeho vražedné řádění v uličkách Whitechapelu. Je faktem, že mnoho sériových vrahů jsou impotenti. Vražda se tak pro ně stává jediným prostředkem pro jejich sexuální uspokojení. Jediný důkaz pro tvrzení, že Sickert byl neplodný, je tvrzení jeho synovce Johna Lessoreho. I on ovšem později potvrdil, že jde o informaci, kterou zná pouze z doslechu. Pravda je, že Sickert fistuli měl, není ovšem jediný důvod myslet si, že byla zrovna na jeho penisu. Právě kvůli problémům s fistulí podstoupil dokonce několik vyšetření u doktora Alfreda Duff Coopera. Ten ovšem prováděl pouze operace konečníku a pochvy. Neexistuje jediný záznam, že by byl kvalifikovaný pro operaci penisu. Lze tedy předpokládat, že Sickert měl fistuli na konečníku. A Sickertova impotence? Pravda je, že jeho manželství byla bezdětná. Je ovšem vysoce pravděpodobné, že měl minimálně jedno nemanželské dítě. Řeč je samozřejmě o Josephu Sickertovi, který se proslavil svou teorií o královském spiknutí a který se dodnes soudí o to, že je nemanželským synem Waltera Sickerta a o Marice Villainovi. Koneckonců Sickert byl i mezi svými přáteli znám jako velký sukničkář a bylo o něm všeobecně známo, že svou první ženu podváděl. Jeden jeho přítel o něm dokonce tvrdil, že počet jeho nemanželských dětí se snad ani nedá spočítat. Je tedy téměř nesmyslné tvrdit, že Walter Sickert byl impotentní.

Patricia Cornwellová přišla i s tvrzením, že i když se jí nepodařilo dokázat, že Sickert byl ve dnech Rozparovačových vražd v Londýně, stejně tak neexistuje důkaz, že v těchto dnech v Londýně nebyl. To není tak úplně pravda. Je velmi pravděpodobné, že Sickert byl na podzim 1888 ve Francii. Dochoval se jeho dopis odeslaný z Francie, u kterého ovšem nelze stoprocentně určit, kdy přesně byl odeslán. Poslední Sickertův obraz, který namaloval před svým odplutím do Francie, je ze 4. srpna. Dále už neexistuje jediný záznam, který by ukazoval, že Sickert po tomto datu ještě byl v Londýně. Právě naopak, 6. září píše Sickertova matka ze St. Valéry-en-Caux, že Walter zde prožívá své šťastné období a spoustu času věnuje malování a plavání. Francouzský malíř Jacques Emile Blanche zase ve svém dopise svému otci z 16. září píše, že byl u Sickerta na návštěvě. I tehdejší Sickertova manželka se ve svém dopise svému švagrovi z 21. září zmiňuje o tom, že její manžel je již několik týdnů ve Francii. Je tedy pravděpodobné, že Sickert odplul do Francie někdy v polovině srpna 1888. A lze se domnívat, že zde zůstal až do října. Ve Francii totiž Sickert namaloval obraz, na kterém je místní reznictví. Své dílo pak nazval Říjnové slunce. Jediné co tedy zbývá, je tvrzení, že Sickert cestoval mezi Anglií a Francií na trajektu. To je ovšem velice nepravděpodobné a čistě spekulativní.

Byl tedy Walter Sickert vrahem londýnských prostitutek? Pro toto tvrzení neexistuje jediný přesvědčivý důkaz. Nelze ovšem popřít, že tento malíř byl celým případem velice fascinován a nelze ani vyloučit, že padělal minimálně jeden údajný dopis od vraha.

5. doktor Sir William Gull – Královské spiknutí a řád SZ

Příběh jedné z nejoblíbenějších teorií o identitě Jacka Rozparovače se začal psát v roce 1973, kdy se televize BBC rozhodla natočit pořad o whitechapelských vraždách, ve snaze jednou provždy tuto záhadu vyřešit za pomoci faktů, ovšem prostřednictvím fiktivních detektivů. Tvůrci pořadu začali pátrat po důkazech a dokonce získali i informátora přímo ze Scotland Yardu. Ten jim doporučil, ať vyhledají muže jménem Sickert. Televizním badatelům se Sickerta podařilo kontaktovat a odměnou jim byl přímo fantastický příběh. Oním mužem byl Joseph Sickert, syn slavného malíře Waltera Sickerta (první foto), který v době vražd žil v East Endu a údajně znal pravdu o identitě tajemného vraha.

Princ Albert Viktor pod Sickertovým dohledem a používaje falešnou identitu prostého občana, přebýval v chudinské části Londýna, kde se v trafice na Cleveland Street seznámil s dívkou jménem Annie Elizabeth Crooková. Princ zanedlouho přivede dívku do jiného stavu. Eddy (princova přezdívka mezi přáteli) a Annie se dokonce vezmou a zanedlouho se páru narodí dcera Alice Margaret. Dvojice by možná žila šťastně až do smrti, kdyby se o celém skandálu nedozvěděla samotná královna Viktorie. Vrcholem všeho nebylo ani tak to, že Annie byla chudá, ale fakt, že to byla katolička. Královna proto celou záležitostí pověřila Lorda Salisburyho (ministerského předsedu), který přikázal udělat razii v bytě na Cleveland Street, po které byli Eddy a Annie odvezeni pryč. Jejich dceři se podařilo nějakým způsobem uniknout. Salisbury se poté obrátil na královského lékaře Sira Williama Gulla (fotka 2 a 5), který dostal v nemocnici na „starost“ nebohou Annie. Gull na ni prováděl různé experimenty, jejichž zásluhou Annie ztratila paměť, trpěla epileptickými záchvaty a postupně zešílela.

Celý příběh by tím mohl skončit, kdyby nebylo Mary Jane Kellyové. Sickert objevil Mary Jane ve Whitechapelu a přivedl ji do trafiky, aby pomáhala Annie. Mary se brzo stala chůvou malé Alice a pravděpodobně to byla právě ona, kdo ji zachránil při razii v Cleveland Street. Mary Jane nakonec dítě předá řádovým sestrám a sama se uchyluje do East Endu, kde se začne živit jako prostitutka. Bohužel ovšem nedokáže držet jazyk za zuby a neuvěřitelný příběh začne rozkřikovat do širého okolí. Několik jejích kamarádek ji nakonec přemluví, aby začaly vydírat vládu a získaly tím nějaké peníze. Tyto kamarádky se jmenují Mary Ann Nicholsová, Annie Chapmanová a Elizabeth Strideová.

Když se o tomto pokusu o vydírání dozví Salisbury, opět povolá Gulla. Gullovou pravou rukou je tentokrát John Netley (fotka č. 3), kočí, který převážel i prince během jeho výletů do East Endu. Gull přijde s děsivým plánem jak ochránit monarchii a dát těm drzým ženštinám pořádnou lekci. Společně s Netleyem vytvoří Jacka Rozparovače jako symbol svobodných zednářů. Ku pomoci jim je i Sir Robert Anderson (foto č. 4), který je kryje a vždy bezpečně zajistí, aby policejní hlídky byly na tom „správném“ místě.

Podle této teorie byla vražda Catherine Eddowesové omyl. Cate si ortel smrti podepsala tím, že se velice často představovala jako Mary Kellyová, Gull si ji proto spletl s pravou Mary Jane Kellyovou. Když na svůj omyl přišel, „postaral“ se i o ni.

Když bylo po všem, všichni zainteresovaní si uvědomili, že je potřeba nějakého obětího beránka, pro případ, že by někdo začal čmouhat. Oním beránkem se stal nebohý advokát John Montague

Druitt, který spáchal sebevraždu, za menší „pomoci“ spiklenců. Dcera prince a Annie vyrostla v péči řádových sester a podivným řízením osudu se nakonec provdala za Waltera Sickerta. Gull zemřel krátce po skončení vražd, ale tato teorie naznačuje, že dožil v některém blázinci. Duševně nemocná Annie Crooková zemřela v chudobinci v roce 1920. Netley se pokusil svou drožkou zajet Alice Margaret, ale neuspěl. Rozlícený dav ho pak začal pronásledovat a pravděpodobně ho utopil v Temži. Walter Sickert celý život cítil strašlivou vinu a trápily ho výčitky svědomí. Koneckonců to byl on, kdo seznámil Eddyho s Annie. Protože o celé záležitosti musel mlčet, tak alespoň schoval vodítka do některých ze svých obrazů.

Pracovníkům televize takový příběh doslova vyrazil dech. Dali se do pátrání, a když zjistili, že v Cleveland Street opravdu žila žena jménem Annie Crooková, která později porodila nemanželské dítě, rozhodli se, že tuto teorii představí veřejnosti v připravovaném pořadu. Veřejnost byla v šoku, a když se v posledním díle objevil i Joseph Sickert a celý příběh potvrdil, většina diváků věřila, že záhada Jacka Rozparovače byla konečně vyřešena. Pak do hry vstupuje Stephen Knight. Nejprve kontaktuje Josepha Sickerta a domluví si s ním interview pro místní noviny. Sickert Knightovi opět odvypráví fascinující příběh, který mu vyprávěl jeho otec. Ten tak vysvětloval, proč je Josephova matka tak smutná a proč jsou Joseph i jeho matka částečně neslyšící (dědičnou hluchotou trpěl i princ Albert). Když si vše

Knight srovná, rozhodne se, že místo interview do novin o celé teorii napíše knihu. To se sice Josephu Sickertovi nelíbí, ale Knight knihu nakonec vydává v roce 1978 pod názvem Jack Rozparovač: Konečné řešení.

V podstatě jde o stejný příběh, který se již dříve objevil v televizi, ovšem jedna zásadní změna se tu přece jen najde. Oním třetím mužem zapojeným do konspirace tentokrát není Anderson, ale malíř Walter Sickert! Knight objevuje i rodný list malé Alice Margaret, ve kterém zjišťuje, že její matkou byla opravdu Annie Elizabeth Crooková, která žila v Cleveland Street. To, že je zde uvedena jako pomocnice v cukrovaru a ne jako prodavačka v trafice, už ovšem Knighta nezajímá. Kolonka otce v rodném listě Alice Margaret je prázdná.

V knize také dojde na vyprávění jistého muže, který si pamatuje, jak jeho babička byla pěstounkou tajného dítěte jakéhosi vévody (princ Albert byl vévoda z Clarence a Avondale). Pro toto tvrzení ovšem neexistuje jediný důkaz a patrně jde jen o pouhou povídačku. Knight se tedy dopátral potvrzení existence Alice Margaret, ale pak ji spojí s příběhem, který s ní nemá nic společného. Toto je typické pro celou Knightovu knihu. Knight totiž vychází z předpokladu, že jestliže X je pravda, musí být tedy pravda i Y. To je podivuhodná logika od muže, který se snaží přesvědčit svět o pravdivosti své teorie. Hodně práce dalo Knightovi i spojení Eddyho s Cleveland Street. Na konci 19. století byla tato ulice Mekkou umělců a Knight proto předpokládá, že zde musel mít ateliér i Sickert. O tom ovšem opět neexistují žádné důkazy. Knight to vysvětluje tím, že Sickert nechtěl být s touto ulicí spojován. Knight také upozorňuje, že princ Albert byl zapleten i do skandálu v Cleveland Street v roce 1889, kdy byla podniknuta razie do homosexuálního nevěstince. Eddy byl prý jeho častým návštěvníkem a po vypuknutí aféry bylo celé jeho spojení s tímto místem přísně utajeno. Knight ovšem tvrdí, že to nebylo proto, aby byla skryta princova bisexualita, ale proto, aby princ nebyl spojován s touto ulicí. To je znovu poněkud podivná úvaha. Ve viktoriánské Anglii platily tvrdé zákony zaměřené proti jakémukoliv projevu homosexuality a nedá se proto věřit tomu, že by

pro monarchii bylo zrovna nejlepší, kdyby se veřejnost dozvěděla o tom, že následník trůnu navštěvuje homosexuální nevěstinec. Rozhodně to pro Anglii představovalo větší ohrožení, než spojení prince s tímto místem. Navíc celá konspirace okolo vražd byla přece zamaskována, takže by se této souvislosti stěží někdo dovtípit.

Knight dokonce tvrdí, že Aleister Crowley (britský okultista) v jedné ze svých knih píše, že vlastní dopisy od prince, které jsou adresovány jakémusi chlapci jménem Morgan, který bydlel v Cleveland Street. I když ani o těchto dopisech neexistuje jediný důkaz, Knight si tohoto chlapce okamžitě spojí s jistou paní Morganovou, která měla obchod v Cleveland Street 22, kde měla pracovat Annie Crooková. Knight tedy opět spojuje dvě nesouvisející věci dohromady a předpokládá, že když Eddy psal dopisy onomu chlapci, tak musel také často navštěvovat i obchod paní Morganové. I když připustíme, že je to možné, jde jen stěží uvěřit tomu, že princ pak sváděl jako Morgana, tak i Annie. Stejně tak neexistuje jediný důkaz, který by spojoval Andersona nebo Sira Charlese Warrena se zednáři. Knight zkrátka předpokládá, že muselo dojít ke konspiraci, čímž vysvětluje některé chybějící důkazy ve vyšetřování nebo občasné podivné chování lidí na nejvyšších místech. Jako iniciátoři celého spiknutí jsou určeni Svobodní zednáři. Nutno podotknout, že lépe si Knight vybrat nemohl. Zednáři jsou tajemný „elitářský“ spolek, který nedovoluje komukoliv nahlédnout do jejich archivů, odmítají poskytovat jakékoliv informace a vůbec jsou zahaleni rouškou tajemství. To vše jen Knighta utvrzuje, že prostě musejí být zapojeni do této konspirace. Knight všechny hlavní postavy ukazuje jako zednáře jen proto, že se domnívá, že pokud se dostali na politickém a společenském žebříčku tak vysoko, tak zkrátka museli být zednáři. Jenže, jak jinak, důkazy opět chybějí.

Toto je opět typické pro Knightovu teorii. Ten nedostatek důkazů vysvětluje tím, že byly prostě a jednoduše zničeny. Neexistuje oddací list Eddyho a Annie? Konspirace! Žádný důkaz o tom, že Gull, Salisbury a Anderson byli zednáři? Konspirace! Nedostatek důkazů ve vyšetřování vražd? Konspirace! Je to sice šikovná berlička, ale od čtenáře knihy si žádá nutnou dávku důvěry v autora.

Knight také čtenáři předkládá, že Rozparovačovy vraždy jsou rituálním zopakováním vraždy zednáře Hirema Abiffa, kterého v Šalamounově chrámu zabili zrádci Jubela, Jubelo a Jubelum. Dále také upozorňuje na místo, kde bylo nalezeno tělo Catherine Eddowesové – Mitre Square. Jednak má být Mitre Square styčným bodem několika zednářských lóží a jednak Knight upozorňuje na to, že jak mitra (anglicky mitre), tak i čtverec (square) jsou zednářské symboly. Je trochu s podivem, že na jedné straně se Knight ohání tím, že je o zednářích známo tak málo, na straně druhé ovšem sám přichází s takovými odhalenými o symbolice Svobodných zednářů. Podle Knighta měli zednáři zavraždit i Netleyho, který není v jeho knize utopen, ale přejet jeho vlastní drožkou v Clarence Gate, což má být narážka na prince Alberta Viktora, vévodu z Clarence a Avondale. Sickert se vražedného spiknutí účastní z donucení, protože toho ví příliš mnoho, aby mohl zůstat stranou. A tak musí spolupracovat s Gullem a Netleyem. Knight také tvrdí, že muž, kterého vidělo několik svědků v Rozparovačově případu, byl právě Sickert. Balíček, s kterým byl onen muž několikrát viděn, měl být portrét Mary Jane Kellyové, který spiklencům sloužil k tomu, aby mohli Mary Jane vystopovat. Tady si ovšem Knight protiřečí. Nejprve tvrdí, že Sickert Mary Jane dobře znal a pak k jejímu vystopování potřebuje portrét? K jejímu popisu by navíc plně dostačovalo jen

pouhé naznačení, že to byla atraktivní žena, takových se ve Whitechapelu opravdu mnoho nevyskytovalo. Proč by tedy Sickert sebou tahal tak zbytečnou věc?

S dalšími důkazy proti této teorii pak přichází Donald Rumbelow (jeden z největších odborníků na Rozparovače). Ten sice potvrzuje, že nebohá Alice Crooková opravdu před svou smrtí vystřídala několik chudobinců, ale zároveň zjišťuje, že její dcera Alice Margaret byla většinu toho času s ní. Také v oddacím listu Alice Margaret z roku 1918 je jako její otec uveden William Crook, který byl ve skutečnosti její dědeček! Je tedy dost dobře možné, že Alice nebyla dcerou následníka trůnu, ale výsledkem incestu. Navíc Rumbelow zjistí, že Sarah Crooková, babička Alice a matka Annie, také trpěla epileptickými záchvaty a byla neslyšící. Takže malá Alice mohla svou částečnou hluchotu zdědit po své babičce. Asi nejpádňějším důkazem, s kterým se Rumbelow vytasí je fakt, že místo, na které Knight ve své knize situuje Cleveland Street, v době vražd neexistovalo, protože bylo právě ve výstavbě, tudíž se tady jen ztěžka mohl odehrát onen dramatický únos prince a Annie.

Knight ve své knize přikládá velkou váhu tajemnému červenému šátku, který prý Sickert používal při malování a který mu sloužil jako stimul jeho paměti. Knight se odvolává na svědectví George Hutchinsona, který v noci, kdy byla zavražděna Mary Jane Kellyová, viděl Mary Jane ve společnosti muže, který ji dával jakýsi červený šátek. Rumbelow ovšem zjistil, že první zmínka o tomto podivném Sickertově zvyku se datuje do roku 1917. Dalším důkazem svědčícím o tom, že Sickert byl do celé konspirace zapleten, je podle Knighta fakt, že Lord Salisbury jednou přišel do Sickertova ateliéru a koupil si od něj obraz za 500 liber, i když jeho cena byla jen 300 liber a navíc, Salisbury tento obraz nikdy neviděl. Knight tím naznačuje, že Salisbury ve skutečnosti Sickertovi zaplatil za mlčení. Rumbelow ovšem odhalil, že onen obraz ve skutečnosti maloval malíř jménem Vallon. A důvod, proč za něj Salisbury zaplatit tak vysokou částku je ten, že jde o portrét Salisburyho rodiny. I Joseph Sickert nakonec přiznává, že si celý příběh vymyslel. Na to Knight reaguje tím, že to Joseph udělal proto, že jeho otec byl v knize jmenován jako jeden z konspirátorů. A ještě je tu tvrzení jakéhosi doktora Howarda, které bylo otištěno v jednéch chicagských novinách. V něm tento muž tvrdí, že vraždy Jacka Rozparovače spáchal duševně chorý člověk, který byl nakonec umístěn v blázinci a aby se vše důkladně utajilo, byla inscenována jeho smrt a byl mu dokonce vystrojen i falešný pohřeb. Knight po tomto příběhu ihned skočí a tvrdí, že oním mužem byl doktor Gull. Jenže onen doktor Howard své tvrzení velice rychle odvolá s tím, že má problémy s alkoholem a i při vymýšlení tohoto příběhu byl opilý. Knight to vysvětluje tak, že Howard zkrátka dostal strach ze zednářské pomsty a raději vše popřel.

Někteří badatelé také zpochybňují fakt, že by vrahem byl doktor Gull, protože je prokázáno, že několik let před vraždami prodělal mrtvici. Knight ovšem přichází s tvrzením, že ani větší mrtvice se nemusí na člověku nijak výrazně podepsat a že Gull prodělal jen jednu menší mrtvici. Knight ve své knize také vypráví příběh jasnovidce jménem Robert Lees, který po jedné ze svých vizí dovede detektivy přímo před Gullův dům. Tam Lees zkoprněným detektivům oznámí, že v tomto domě bydlí Jack Rozparovač. Gull se pak dokonce detektivům přizná, že trpí výpadky paměti a že se několikrát ráno vzbudil s krvavými skvrnami na jeho košili. Knight tím jednoznačně naznačuje, že Gull měl rozpolcenou osobnost. Těžko si ovšem představit člověka trpícího schizofrenií jako někoho, kdo bude pod záštitou Svobodných zednářů hájit zájmy monarchie a bude se podílet na tak složitém plánu.

Přesto, že Knightova teorie má opravdu vážné trhliny, patří k nejpoblárnějším v Rozparovačově případě. Stále se objevují nové knihy, které z ní čerpají, bylo podle ní natočeno i několik filmů. Vysvětlení je jednoduché. Jakákoliv konspirační teorie je dnes velice oblární a navíc Knight přišel s příběhem, který je přitažlivější než vyprávění o osamělém šílenci, který vraždí „obyčejné“ prostitutky. Dalo by se říct, že jde o perfektní hollywoodský příběh! A tak by se k němu mělo i přistupovat, protože jako fiktivní detektivka je Knightova kniha skvělá. Jako pokus o definitivní odhalení identity Jacka Rozparovače ovšem selhává.

6. James Maybrick

James Maybrick se narodil 24. října 1838 v Liverpoolu. Sčítání lidu v roce 1871 ukazuje, že Maybrick žil se svou matkou v Londýně. O dva roky později zakládá se svým bratrem Edwinem společnost Maybrick and Company a začíná obchodovat s bavlnou. V roce 1874 vzniká pobočka firmy v americkém Norfolku. Tři roky po připlutí do USA Maybrick onemocní malárií. Po neúspěšné léčbě chininem se Maybrick uchyluje k užívání strychninu a arzenu, který používá i na posílení své mužnosti. Dnes se používání strychninu či arzenu jako léku může zdát těžko pochopitelné, ale na konci 19. století to byla vcelku běžná praxe. Maybrick si tím každopádně pomaličku kope vlastní hrob. 12. března 1880 Maybrick opouští Ameriku na palubě lodi SS Baltic. Zde se oznamuje s Florence Chandlerovou, známou jako Florie. Tato osmnáctiletá blondýnka s modrýma očima pocházela z Alabamy, a i když byla o 24 let mladší než Maybrick, okamžitě mezi nimi přeskočila jiskra. A to tak mocně, že jen co lod' dorazila ke břehům Anglie, dvojice již plánovala svatbu na příští léto. James Maybrick a Florie Chandlerová se vzali 27. července 1881 v Londýně. Již 8 měsíců po svatbě Florie porodila syna, který dostal jméno John Chandler. Ted' na chvíli odbočím a zmíním se o pátrání skotského právníka Williama MacDougala, který přišel s tvrzením, že v Maybrickově životě existovala ještě jedna manželka. I když neexistuje jakýkoliv důkaz o tomto sňatku, existují záznamy o jisté Sarah Ann Robertsonové, která ovšem na několika listinách figuruje jako Sarah Ann Maybricková. V závěti jejího otčima se o ní dokonce mluví jako o Sarah Ann Maybrickové, manželce Jamese Maybricka. A v jejím úmrtním listu je jako jméno udáno: Sarah Ann Maybricková-Robertsonová. Není jisté bez zajímavosti, že část svého života bydlela v těsné blízkosti Whitechapelu...

Ale zpět k Maybrickově manželství s Florie. Nějakou dobu rodina pobývala střídavě v Anglii a ve Státech. 22. srpna 1884 byl Maybrick kvůli zhoršující se ekonomické situaci nucen zavřít pobočku v Norfolku a i s rodinou se trvale přestěhoval do Liverpoolu. Finanční krize ho ovšem dostihla i v Anglii. Díky tomu byl Maybrick stále více sklíčený, čemuž nepomohl ani jeho zhoršující se zdravotní stav. Maybrick vše řešil tím, že si ještě zvýšil dávkování svých „léků“. 20. června 1886 se manželům narodila dcera Gladys Evelyn. Jinak to ovšem v jejich manželství začíná povážlivě skřípat. V roce 1887 Florie zjistí, že Maybrick má poměr s jinou ženou (že by Sarah Ann Robertsonová?). V ten stejný rok ovšem Florie manželovy vše oplácí tím, že se zaplete s překupníkem s bavlnou Alfredem Brierem. V té době už manželé spávají v oddělených postelích. V březnu 1888 se manželé Maybrickovi stěhují necelou míli daleko, do luxusního sídla Battlecrease House. Ani nový domov však manželství nezachrání. Maybrick je stále skleslejší, stává se z něj hypochondr a trpí značnými

výkyvy nálad. Krize vyvrcholí 29. března 1889, kdy Florie skončí s modřinou pod okem. 24. dubna téhož roku Florie koupí tučt mucholapek. Naprosto triviální záležitost, které ale zřejmě litovala až do konce svého života. 26. dubna dostává Maybrick další zásilku svých „léků“ a hned druhého dne vážně onemocní, zřejmě z předávkování. I přes návštěvy jeho lékaře se Maybrickův zdravotní stav nelepší a 11. května 1889 v 08:40 James Maybrick umírá.

Ještě za Maybrickova života byla Florie podezřelá z jeho otravy. Přestože to vše bylo založeno jen na různých drbech, Florie byla 14. května obviněna z vraždy svého manžela. 30. května byl James Maybrick exhumován a při ohledání bylo v jeho těle nalezeno nezanedbatelné množství arzenu. 31. června byl zahájen soud s Florie Maybrickovou. Maybrickovi bratři, služebnictvo i lékaři, ti všichni svědčili proti Florie. Celý soud byl neuvěřitelnou fraškou. Veškeré důkazy proti Florie byly založeny jen na informacích z doslechu a různých dohadách. A naopak veškeré důkazy svědčící ve prospěch obžalované byly kategoricky odmítány a svědci nebyli vůbec vyslyšeni. To, že Maybrick si během života vypěstoval silný návyk na arzenik, se u soudu vůbec neobjevilo. Samotný soudce James Fitzjames Stephen (mimochodem, jeho syn J. K. Stephen se sám stal podezřelým v Rozparovačově případu) během soudu několikrát pronesl plamennou řeč proti Florie Maybrickové. Té nepomohl ani obhájce, který byl opravdu mimořádně neschopný. Celá žaloba byla založena na tom, že Florie získala arzenik z mucholapek, které koupila těsně před vypuknutím manželovy nemoci. Nic nebylo platné, že v Maybrickově těle nebyla nalezena žádná vlákna z mucholapek a ani to, že z mucholapek by nebyla schopna získat dostatečné množství arzenu k tomu, aby mohla svého manžela otrávit. Porotě zabralo rozhodování jen 35 minut. Verdikt byl jednoznačný. Florence Maybricková je vinna smrtí svého manžela! Rozsudek pak již nikoho nepřekvapil: trest smrti oběšením.

Proces s Florie Maybrickovou si vysloužil značný ohlas veřejnosti. Za osvobození Florie se zasazovalo několik prominentních lidí, včetně tří amerických prezidentů. Florie Maybricková přežila nejen hrozbu šibenice, ale i nemoc, pobyt na samotce a nucené práce. Nakonec byla po 15 letech propuštěna v roce 1904. Jen tak na okraj, soud s Florie Maybrickovou byl posledním případem soudce Stephena. Nedlouho po něm se u něj začala projevovat duševní choroba a Stephen zemřel v roce 1894 v blázinci v Ipswitchi. Florie se po propuštění na chvíli uchýlila do kláštera, poté odcestovala do Francie a nakonec se vrátila domů, do Ameriky. V roce 1904 vydala své paměti pod názvem „Mých 15 ztracených let“. V roce 1918 se usazuje v Gaylordsville. Stává se stále více samotářskou a vrací se ke jménu Chandlerová. Umírá v roce 1941 ve věku 79 let.

Příběh Jamese Maybricka nikdy nebyl spojován s případem Jacka Rozparovače. Až do roku 1992, kdy byl nalezen údajný Maybrickův deník, ve kterém tvrdí, že to byl právě on, kdo byl tajemným whitechapelským vrahem. V deníku není napsáno, kdo je jeho autorem, ale ze spousty indicií a odkazů musí být čtenáři jasné, že jím byl právě James Maybrick. Autor se zde pečlivě rozepisuje o pěti vraždách londýnských prostitutek, které bývají připisovány právě Jacku Rozparovači a o dvou dalších vraždách, jež badatelé nejsou schopni přesněji určit. Jako první s deníkem přišel Michael Barrett, dřívější obchodník se starým železem, který tvrdil, že ho dostal v hospodě od svého přítele Tonyho Devereuxe. Když byla tato verze o nalezení deníku zpochybňována, začala Barrettova manželka Ann tvrdit, že deník je v majetku její rodiny již od nepaměti a že ona sama je vzdálenou

příbuznou Florie Maybrickové. A protože měl Barrett literární ambice, požádala proto Devereuxe, aby mu deník předal. Nechtěla totiž, aby její manžel věděl, že jde o majetek její rodiny, protože Barrett měl velmi napjatý vztah s jejím otcem. Objev deníku vyvolal bouřlivé diskuze jak mezi odborníky, tak i mezi laickou veřejností. Většina badatelů již od počátku nevěřila v autentičnost deníku a mezi zneprátenými stranami vzplály vášně a v debatách se pro ostřejší slova nešlo daleko. Deník prošel několika testy, jejich výsledky však byly mnohdy protichůdné a ke konečnému verdiktu nevedly. Zdá se, že papír v deníku je autentický, u inkoustu se odborníci na jednoznačné odpovědi neshodli. V červnu 1993 přišel Albert Johnson Wallasey s kapesními hodinkami, které mají na vnitřní straně víka vyryto „J. Maybrick“, „Jsem Jack“ a monogramy všech kanonických obětí Rozparovače. I tyto hodinky byly podrobeny několika zkoumáním odborníků. A výsledek? Rytiny jsou evidentně staršího data, ale přesné datum není možné určit. Stejně tak nelze stoprocentně vyloučit ani novodobé padělání, i když by k němu byly zapotřebí značné odborné znalosti.

V roce 1995 se Barrett v místopřísežném prohlášení přiznává k autorství deníku (jeho text je na konci tohoto článku). Svoje přiznání prostřednictvím svého advokáta posléze odvolá, pak se znovu přizná a nakonec vše zase odvolá. Jelikož výsledky testů nám nepomohou nalézt odpověď na otázku, zdali je deník pravý, musíme se podívat na jeho obsah a formu. Tady už se ale začínají objevovat povážlivé trhliny v teorii o Jamesi Maybrickovi jako autorovi tzv. Deníku Jacka Rozparovače. Jedním z argumentů zastánců pravosti deníku je to, že ve dnech vražd Maybrick nebyl v Liverpoolu. Odvolávají se na návštěvy lékařů u něj doma, což byly dny, kdy Maybrick prokazatelně v Liverpoolu byl a naopak ve dnech, kdy došlo k vraždám, žádnou návštěvu lékaře v plánu neměl, tudíž mohl klidně odjet do Londýna a tam spáchat oněch 5 vražd. Pravda je ovšem ta, že k vraždám Jacka Rozparovače došlo vždy o víkend. Nevím sice, jaká byla praxe viktoriánských lékařů, ale ani v dnešní době není moc časté, aby lékař chodil za pacienty o víkendech.

Naopak, nejpádňejším argumentem odpůrců pravosti deníku je existence notářsky ověřené poslední vůle Jamese Maybricka. Její písmo se totiž absolutně neshoduje s písmem v deníku. Zastánci pravosti oponují tím, že ona poslední vůle je podvrh, kterého se dopustili Maybrickovi bratři. Jako důkaz považují to, že v Maybrickově poslední vůli je špatně napsáno jméno jeho dcery. To je sice pravda, ale na druhou stranu i v deníku se objevuje podobná chyba a to, když pisatel označuje jednoho z Maybrickových bratrů jako textaře, přičemž ve skutečnosti to byl hudební skladatel. Je tu samozřejmě ještě možnost, že Maybrick byl rozpolcená osobnost (tzn., že trpěl tzv. mnohočetnou poruchou osobnosti), kdy se u člověka projevují nejen změny chování, ale i změna rukopisu. Pak se ale nabízí jedna otázka: Jak to, že se tedy Maybrickovo písmo nemění i v průběhu psaní deníku? Dalším rozporem je i to, že vzhledem ke skladbě vět je zřejmé, že deník psal evidentně někdo vzdělaný. To se ovšem neslučuje s některými pravopisnými chybami a to včetně začínání vět malými písmeny. Nejde dost dobře dohromady, aby někdo vytvořil vcelku složité souvětí a pak v něm napráskal plno pravopisných chyb. Tak trochu to působí jako slavný dopis „Váženej šéfe“, kde se pisatel také dopustil řady pravopisných chyb. Ale je to opět stejný problém, rukopis deníku a onoho dopisu je naprosto rozdílný. Objevil se i argument, že Maybrick zkrátka nebyl zvyklý psát dopisy nebo že byl dopis psán ve spěchu. První argument snad ani nemusím komentovat a myslím, že každý z Vás někdy něco psal v rychlosti, ale určitě se Vám kvůli tomu

kompletně nezměnil rukopis. Spíše to vypadá, že se někdo snažil v deníku onen slavný dopis napodobit. Navíc, deník rozhodně nepůsobí, že jej psal někdo s návykem na arzen. V deníku se totiž velice málo škrtá. A když už, tak celé věty. Jen si zkuste napsat několik složitějších vět pod vlivem pouhého alkoholu. Uvidíte, že buďto to nebude dávat smysl nebo později zjistíte, že je tam plno pravopisných chyb. V údajném Maybrickově deníku nic takového nenajdete. Slova jsou tu zapsaná tak, jak autorovy vyvstala na mysli a kupodivu dávají smysl! Samozřejmě, pravopisné chyby tu jsou a dalo by se argumentovat tím, že si jich autor jednoduše nevšimnul. Potom je ale s podivem, že pokud se mu nezamlouvala nějaká věta nebo rovnou celý odstavec, tak daný úsek přeškrtl a začal znovu. A to vše pod vlivem arzenu... Další podivností je to, že v deníku je vytrženo několik stran. Zastánci pravosti deníku tvrdí, že je Maybrick zkrátka vytrhl. Na druhou stranu je ale stejně tak dobře možné, že padělatel si pořídil knihu nebo deník z viktoriánské éry a tyto stránky vytrhl proto, že byly z jiného papíru a působily tak nevěrohodně. Na Maybricka ani nesedí popis Rozparovače, jak ho uvedli svědci. Všichni podezřelého popisují jako muže kolem 30 let. Maybrickovi bylo ale v době Rozparovačových vražd 50 a měl již šediny. Těžko byste o někom s šedými vlasy řekli, že má 30 let. Zastánci pravosti deníku sice přišli s tvrzením, že se svědci mohli splést, ale jen těžko se dá uvěřit, že by se tolik lidí shodlo na jedné věci a přitom se všichni mýlili. Dalším jejich argumentem je údajná Maybrickova podoba s podobiznou Rozparovače jak jí otiskl Daily Telegraph. Zarážející je hlavně jejich tvrzení ohledně stejných vlasů. To je velice podivné, protože na obou kresbách má jak Maybrick tak i vrah na hlavě klobouk! Jediná podobnost je ta, že oba muži mají knír...

Velmi podivné jsou i popisy vražd v deníku. Zatímco o kanonických vraždách, které jsou velmi dobře zdokumentované, se pisatel rozepisuje do nejmenších detailů, o dvou ostatních vraždách se jen letmo zmíní. Badatelé dokonce ani nejsou schopni podle tohoto neurčitěho popisu určit, o jaké vraždy se vlastně jedná! Trochu to člověka přivádí na myšlenku, že člověk, který deník psal, se jistě do detailu seznámil s notoricky známými vraždami Rozparovače, ale zároveň věděl, že v současné době se má všeobecně za to, že ještě před nimi whitechapelský vrah pravděpodobně mohl zavraždit i jiné ženy. Proto se rozhodl, že se o nich v deníku také zmíní. Jenže tady již neměl k dispozici takovou podporu v archivních materiálech a tak ze strachu, že udělá nějakou chybu, se o těchto vraždách nerozepisuje. Ale ani u dobře zdokumentované vraždy Mary Jane Kellyové se nevyvaroval chyby, když špatně uvedl, kde byla nalezena odříznutá nadra oběti. Ještě jednou se vrátím k poslední vůli Jamese Maybricka. Mnoho zastánců pravosti deníku se pozastavuje nad tím, že Maybrick v ní téměř všechno odkázal svým bratrům a manželku nechal v podstatě bez prostředků. To považují za důkaz, že poslední vůli zfalšovali Maybrickovi bratři. Tak nějak ale zapomínají na to, že samotný deník je plný psychopatické nenávisti k Florie. Takže lidé, kteří věří v jeho pravost, by přece neměli být překvapení, že někdo takový své manželce téměř nic neodkáže. Alexandr MacDougall (jeden z největších zastánců pravosti deníku) dokonce tvrdí, že takovou poslední vůli by nemohl napsat žádný normální otec a manžel. Těžko uvěřit, že něco takového říká člověk, který Maybricka považuje za sexuálního maniaka.

Zastánci pravosti deníku přišli také s teorií, že Maybricka opravdu otrávil jeho manželka a to proto, že zjistila, že její manžel je Jack Rozparovač. Jako důkaz jim slouží úryvek jednoho jejího dopisu, ve kterém stojí: „...to co mi řekl, byla lež, jen mě chtěl vyděsit, abych mu řekla pravdu.“

Nevím, ale takto si nepředstavuji reakci ženy, která zjistila, že je její manžel sériový vrah. Navíc z její reakce je jasné, že Maybrickovi nevěřila, takže se nedá předpokládat, že by ho pak kvůli tomu otrávila. Spíše to vypadá, že Maybrick řekl Florie, že ji viděl s jejím milencem a doufal, že mu pak jeho manželka řekne celou pravdu o jejím mimomanželském poměru. A navíc je velice nepravděpodobné, že by se o faktu, že její manžel byl notoricky známý vrah prostitutek, nezmínila ve své knize „Mých 15 ztracených let“. Dalším argumentem potvrzujícím pravost deníku mají být nálezy na místech činu. Pokud se podíváte na slavnou fotografii těla Mary Jane Kellyové, tak v horní části fotky si povšimněte dvou stříkanců krve, které jakoby tvořily písmena F a M. To mají být monogramy Maybrickovy manželky – Florence Maybrickové (nenávist k ní měla být spouštěcím mechanismem Maybrickova vražedného běsnění). Nepopírám, že na fotografii něco podobného je, ovšem stejně tak dobře by to mohlo být P a M. Mohou to také být jen stříkance od krve, které náhodou něco připomínají. A ani není jasné, že jde opravdu o krev. Přejde mi krajně nepravděpodobné, že by si policisté nevšimli těchto dvou písmen napsaných krví na zdi. Dalším důkazem má být nález roztrhnuté obálky na místě vraždy Annie Chapmanové, na které má být písmeno M v místě, kde se obvykle píše jméno adresáta. Bohužel, zbytek obálky na místě činu nebyl nalezen a s ním tak zůstává záhadou i adresa, na kterou měl být dopis doručen. Těžko lze ale předpokládat, že adresátem měl být Maybrick. Neznám snad nikoho, kdo by jméno adresáta začínal jeho příjmením. A pokud M mělo znamenat Mr. nebo Mrs., tak mohl být adresátem úplně kdokoli.

Zastánci pravosti deníku přišli i se smělým vysvětlením záhadného nápisu na zdi v Goulston Street, který zní: „The Juwes are not the men that will be blamed for nothing“. Nápad, že ono Juwes je vlastně jen nečitelné James, je dosti nesmyslné. Když si větu přeložíme, tak by v tomto znění vypadala takto: „James nejsou lidé, kteří budou obviňováni nadarmo.“ Mě to tedy žádný hlubší smysl nedává. Všeobecně přijímané vysvětlení, že pisatel chtěl napsat „Jews (Židé)“ je mnohem logičtější a navíc sedí i do zbytku věty. Navíc neexistuje jediný důkaz, že tento nápis psala ruka whitechapelského vraha. Ještě je tu otázka nalezených kapesních hodinek s vyrytým „J. Maybrick“, „Jsem Jack“ a s monogramy všech kanonických obětí Rozparovače. Objevil se argument, že vyryté písmo na hodinkách je velmi podobné tomu v údajném Maybrickově deníku. To se mi zdá dost podivné. Nevěřím totiž tomu, že někdo má stejný rukopis, když píše na papír a když vyrývá něco do mosazi. A pokud ano, tak to spíše signalizuje, že se „rytec“ opravdu snažil, aby bylo písmo shodné nebo alespoň podobné. Proč by se o něco takového Maybrick snažil?

A jaký je tedy konečný verdikt ohledně deníku Jacka Rozparovače? S největší pravděpodobností se jedná o podvod. Pokud se tedy neobjeví nějaký nový důkaz potvrzující jeho autentičnost.

Místopřísežné doznání Michaela Barretta (údajného objevitele deníku) z 5. ledna 1995

Místopřísežné prohlášení:

Já Michael Barrett uvádím následující:

Jsem bývalý obchodník se starým železem. Bydlím sám v XXXXXXXXXXXXXXXX, v současné době jsem kvůli nehodě v pracovní neschopnosti a musím navštěvovat nemocnici. Zrovna dnes jsem byl informován, že možná bude nutné, aby mi byly amputovány dva prsty na pravé ruce.

Od prosince 1993 jsem se prostřednictvím tisku snažil kontaktovat paní Harrisonovou (autorku knihy Deník Jacka Rozparovače), abychom odhalili padělání údajného deníku Jacka Rozparovače. Nikdo mi nebude věřit, ale ve skutečnosti vlivní lidé v nakladatelství i ve filmovém průmyslu dělali vše pro to, aby mě zdiskreditovali a dokonce zašli tak daleko, že přišli i s novými fakty ohledně deníku a jeho objevení.

Skutečnost se má takto:

Já, Michael Barrett jsem autorem deníku, který napsala má manželka Anne Barrettová podle mých poznámek a mého diktátu.

Nápad na napsání deníku vzešel z diskuze mezi mnou, mou manželkou Anne Barrettovou a našim přítelem Tonym Devereuxem. Začali jsme pečlivě studovat případ Jamese Maybricka a jeho život a snažili se ho propojit s případem Jacka Rozparovače. Brzy jsem poznal, že Maybrick je vhodný kandidát na Jacka Rozparovače. Nejdůležitější bylo, že se již nemohl našemu nařčení bránit. Jsem si jistý, že Maybrick nebyl Jack Rozparovač, ale data, místa, jeho návštěvy Londýna, to vše perfektně sedělo. Bylo to celkem snadné. Tehdy jsem řekl své manželce Anne: „Bude to bestseller, to musí vyjít!“

Ted' už zbývalo najít jen vhodný materiál pro psaní: papír, pero a inkoust. Tomu jsem připisoval značnou důležitost.

Přibližně v lednu nebo únoru 1990 jsme se s manželkou rozhodli začít psát. Anne objednala červený deník za 25 liber. Bohužel si již nemohu vzpomenout na název firmy, jen na to, že za deník platila šekem. Když nám byl konečně deník zaslán poštou, zjistil jsem, že to bylo zbytečné, protože byl moc malý. V současné době je tento deník v majetku mé manželky. Vlastně si o něj vysloveně řekla, a když jsem ji navštívil na její adrese XXXXXXXXXXXXXXXX, viděl jsem ho tam.

V té době jsme také celou záležitost prodiskutovali s Williamem Grahamem, otcem mé manželky. Řekl nám, že je to dobrý nápad, s kterým můžeme uspět, a dokonce mi dal 50 liber na nezbytné náklady spojené s psaním deníku.

Někdy na konci ledna 1990 jsem navštívil aukci Outhwaite & Litherland na adrese XXXXXXXXXXXXXXXX. Bylo přibližně 11:30. Našel jsem fotografické album, ve kterém bylo přibližně 125 stránek s fotografiemi. Fotografie byly staré a většina pocházela z období první světové války. Album patřilo k sérii č. 126, ke které ještě patřil mosazný kompas. Ten vypadal jako námořní kompas a byl s mosazi. Na líci měl vyražen Sever, Jih, Východ a Západ. Kompas neměl žádné ručičky.

Když se začaly dražit tyto položky, všimnul jsem si, že o ně má zájem ještě jeden muž. Byl elegantně oblečen, měl přibližně 40 let a evidentně se zajímal o ony fotografie. Působil na mě dojmem vojáka. Tento muž šel s nabídkou až na 45 liber, když jsem ale nabídl 50 liber, již dále nepřihazoval a vzdal to.

Pak jsem obdržel lístek, na kterém bylo číslo položky a cena, kterou jsem nabídl. Lístek byl ofrankovaný. Řekli mi, že s tímto lístkem mám jít do kanceláře a tam zaplatit. V kanceláři se mnou jednala žena ve věku 35 - 40 let. Když se mě zeptala na jméno, udal jsem P. Williams a jako adresu jsem udal bydliště mé matky XXXXXXXXXXXX. Potom jsem se vrátil do aukční síně, kde jsem ofrankovaný lístek předal asistentovi, který mi konečně dal věci, které jsem zakoupil.

Bylo mi sice řečeno, abych se ještě vrátil se svým lístkem do kanceláře, ale já si sbalil své album a kompas a šel jsem domů.

Když jsem přišel domů, teprve tehdy jsem si povšiml, že na předním obalu alba je značka s rokem 1908 nebo 1909. Abych ji beze stopy odstranil, namočil jsem celý přední obal ve lněném oleji. Trvalo pak 2 dny, než jsem obal vysušil od zbytků oleje. K vysoušení jsem použil dokonce i plynovou troubu. Pak jsem ještě odstranil razítko výrobce. Nožem jsem odstranil všechny fotografie a několik stran z alba.

Pak jsem nožem do obalu vyřízl značku ve tvaru ledviny. V albu zůstalo 64 stran. Na těch jsme se s Anne rozhodli napsat deník. Pak jsme společně zašli v Liverpoolu do ulice Bold Street, kde jsme koupili tři plnicí pera s mosaznými hroty a 22 náhradních mosazných hrotů asi za 7 až 12 pencí. To vše od 'Medice' art gallery.

Ještě ten den jsme se s Anne rozhodli koupit inkoust. Za tímto účelem jsme vyrazili do Bluecoat Chamber. Cestou jsme se ještě zastavili v hospodě Empire Pub v Hannover Street.

Potom jsme zašli do art shopu a koupili malou lahev diaminového rukopisného inkoustu. Už si nejsem jistý, kolik inkoust stál, ale myslím, že to bylo méně než 1 libra.

Ještě ten stejný den jsme se pustili do práce. Nejprve jsme na papír formátu A4 napsali několik náhodných vět a pak jsme překontrolovali naše rukopisy. Můj byl bohužel moc výrazný, takže jsme se rozhodli, že deník bude psát Anne, která se pak 2 dny pilně procvičovala ve psaní s nově zakoupeným perem.

Konečně jsme se dali do práce. Seděl jsem v obývacím pokoji na lenošce u počítače a Anne seděla zády ke mně a rukopisně zapisovala do deníku, to co jsem já vytvořil na počítači.

Hrubý náčrt deníku jsem vytvořil již několik dní před nákupem našich pomůcek.

Napsání deníku nám zabralo celkem 11 dní. Já jsem pracoval na příběhu a až jsem skončil, diktoval jsem Anne, která vše psala do mnou zakoupeného alba. K mé lítosti naše dcera Caroline toho všeho byla také svědkem. Během práce na deníku Tony Devereux těžce onemocněl a krátce po jeho dokončení v červnu 1990 zemřel. Během práce na deníku se občas vyskytla nějaká chyba. Například, na straně 6, 2. odstavec, 9. řádek začíná inkoustovou kaňkou. Tu jsme udělali záměrně, protože jsem Anne místo „James“ nadiktoval „Thomas“. Tuto chybu jsme zakryli inkoustovou kaňkou.

Uprostřed strany 20 je věta: „OTOČTE SE A CHYŤTE, KOHO MŮŽETE“. To jsme si vypůjčili z Punch Magazine ze září 1888.

Uprostřed strany 22 je další inkoustová kaňka, která zakrývá písmeno „s“, které Anne omylem napsala. Uprostřed strany 44 je věta: „Oh! Milované obcování se smrtí!“ Tento citát jsem si vypůjčil z knihy Literární historie Země, svazek 2, anglická poezie a próza 1540-1671. Anne ovšem udělala chybu, když napsala „Oh!“ Správně zde mělo být „Ó!“

Fotografie, které byly původně v albu, jsem dal svému tchánovi Williamu Grahamovi. Jednu jsem si ponechal. Je to fotografie hrobu s opodál stojícím oslem. Tuto fotografii, kompas, všechny pera a zbývající inkoust jsme zanesli k mé sestře Lynn Richardsonové na adresu XXXXXXXXXXXX. Když jsem se jí na tyto věci před nedávnem ptal, řekla mi, že potom co si přečetla článek v Daily Post, všechno zničila, aby mě ochránila.

Když jsem pak jednal s Robertem Smithem, zmocnil se deníku a vše se mi vymklo z rukou. Mou zkázkou byla neznalost světa nakladatelů. A zatímco všichni ostatní na mé práci vydělávali, já zůstal stranou. Proto celou záležitost převzali moji advokáti.

V listopadu 1993 jsem se rozhodl, že už toho bylo dost a chtěl jsem zveřejnit pravdu o deníku. Nepočítal jsem ovšem s tím jakou bouří nevole způsobím a kolik nadávek a výhrůžek si budu muset vyslechnout. A to zejména od Paula Feldmana, který zřejmě nejvíc vydělal na tom, že mě zdiskreditoval.

Pan Feldman mi začal vyhrožovat, naprosto ovládl mou manželku, která se ode mě i s naší dcerou odstěhovala a dokonce mi řekl, že už svou rodinu nikdy neuvidím. Jsem už tak vystrašený, že jsem se obrátil na soukromého detektiva Alana Graye a o celé záležitosti jsem obeznámil i policii.

První týden v prosinci 1994 se u mě objevila moje manželka. Poprosila mě, aby držel jazyk za zuby, že pak dostanu na konci měsíce 20 000 liber. Chovala se velmi mile. To bylo divné, protože se dlouho skrývala u Feldmana a najednou to vypadalo, že je do mě opět zamilovaná. O Feldmanovi tvrdila, že je to hezký židovský muž, který se jí snaží pomoci. Bylo mi jasné, že ji naprosto ovládá.

Nyní jsem se rozhodl udělat toto místopřísežné prohlášení, že autory deníku jsem já a Anne Barrettová. To vše pro případ, kdyby se mi něco stalo. Nenáviděl bych se, kdybych nestačil očistit pana Jamese Maybricka, ze kterého jsem udělal sériového vraha.

Já jsem autorem rukopisu, který podle mého diktátu napsala Anne Barrettová a který je známý jako deník Jacka Rozparovače.

S pozdravem – Michael Barrett.

7. Podnájemník

NÁMOŘNÍK, CIZÍ TAJNÁ SLUŽBA, SBĚRATEL TROFEJÍ

V lednu 1911 McLure's Magazine publikoval povídku Podnájemník od Marie Belloc Lowndesové. Děj se točí kolem postaršího páru, který dříve pracoval ve služebnictvu a který se rozhodl přilepšit si k penzi tím, že bude pronajímat pokoj ve svém domě. Na jejich nabídku reagoval jistý gentleman, který si rovnou pronajal celé horní patro. V té době začíná v jejich okolí řádit vrah, který má spadeno na prostitutky a který si říká „Mstitel“. Nový podnájemník je tichý, ale trochu výstřední gentleman. Většinu dne tráví tím, že si nahlas předčítá Bibli. Po nocích se ale toulá po ulicích a vrací se pokaždé až v časných ranních hodinách. Ve dnech, kdy je doma, je zavřen ve svém pokoji a podivně experimentuje s plynovým vařičem. Paní domu si povšimne, že podivné noční procházky se shodují s daty vražd a pojme podezření, že jejich nový podnájemník je ve skutečnosti oním tajemným „Mstitelem“. Z podnájemníka se ve své době stal bestseller, podle kterého bylo natočeno i několik filmů. Nejznámějším je horor Příšerný host, který režíroval samotný mistr hrůzy Alfred Hitchcock. A co inspirovalo Lowndesovou pro napsání tohoto příběhu? Jak ona sama uváděla, když jednou večerela se svými přáteli, jeden z nich se zmínil, že sluha a kuchařka jeho matky tvrdili, že jednou pronajali pokoj samotnému Jacku Rozparovači.

Ovšem Marie Belloc Lowndesová nebyla první, která přišla s příběhem o podivném podnájemníkovi, ze kterého se nakonec vyklube sériový vrah. Několik let po vraždách ve Whitechapelu se z tohoto příběhu stal jakýsi městský mýtus.

Jako první s Podnájemníkem vyrukoval Forbes Winslow, syn psychiatra, který se vydal v otcově stopě a nakonec se stal soudním znalcem v oboru psychologie. Winslow byl přímo posedlý vraždami ve Whitechapelu. Celé dny i noci trávil v těch nejhorších místních slumech a za pár drobných od místních chudáků vykupoval informace, které by mohli znamenat posun při jeho

pátrání. Tvrdil, že díky své praxi vytvořil profil pachatele, kterému nyní chtěl přiřadit konkrétní tvář. V roce 1889 se Winslow setkal s jistým Callaghanem, hlídačem v nájemním domě na Finsbury Street. Ten mu řekl o bývalém podnájemníkovi jménem G. Wentworth Bell Smith, který si zde pronajal velký pokoj v dubnu 1888. Smith byl údajně Kanadán, vysoký 5 stop a 10 palců, s krátce zastřiženým plnovousem. Zvláštní na něm prý byla jeho chůze, při které se podivně houpal v kolenou. Podle oblečení se zdálo, že byl z lepší společnosti, uměl několik jazyků a již od pohledu se dalo poznat, že jde o cizince.

Smith tvrdil, že je v Anglii kvůli jisté obchodní záležitosti a nevěděl, jak dlouho se zde zdrží. Již brzo si však majitel domu i jeho manželka povšimnuli, že nový podnájemník se chová přinejmenším podivně. Převlékal si šaty i několikrát denně a vždy, když šel ven, obouval si jeden ze tří párů vysokých bot s gumovou podrážkou. V jeho pokoji měl tři nabitě revolvery.

Velmi často proklínal ženy z ulice a svému domácímu pak přednášel o morálce a náboženství.

7. srpna 1888 (den kdy byla zavražděna Martha Tabramová) se Smith celou noc toulal venku a vrátil se až ve 4 hodiny ráno. Svůj pozdní příchod vysvětloval tím, že nevěděl kolik je hodin, neboť mu v Bishopsgate kdosi ukradl hodinky, což se nakonec ukázalo jako lež. Ráno služka našla na jeho posteli skvrny od krve a povšimla si, že manžety na jeho košili někdo před nedávnem důkladně umyl. Brzy poté Smith z nájemního domu odešel s tím, že se vrací do Kanady. V okolí se ovšem věřilo, že zůstal v Anglii.

V srpnu 1889 se Callaghan setkal se ženou, která tvrdila, že ve Worship Street ji oslovil nějaký muž a nabídl ji libru za to, že ho doprovodí na jakýsi dvorek. Ona ho odmítla, ale zanedlouho se poblíž stala další vražda. Toho stejného muže pak viděla ještě jednou, když odcházel z nájemního domu na Finsbury Street. Callaghan si domyslel, že onen muž musel být Smith a s touto informací ihned běžel za Winslowem. Ten už neměl žádnou pochybnost o tom, že Smith je člověk, po kterém pátrá. Proto nelenil a šel s touto informací na policii. Policistům řekl, že muže mohou dopadnout v Saint Paul's Cathedral, kam chodil každý den v 08:00. Rovněž pohrozil, že jestli s ním nebude policie spolupracovat, tak svůj příběh zveřejní v novinách. A jelikož policie na jeho výzvu nereagovala, opravdu se v New York Herald Tribune objevil rozhovor s Forbesem Winslowem. Při něm údajně novinářům ukázal boty s gumovou podrážkou, které byly potřísněné krví.

Když se o tomto článku dozvěděli ve Scotland Yardu, okamžitě za Winslowem poslali šéf inspektora Swansona. V tu chvíli začal Winslow obracet a snažil se celou aféru svést na novináře, kteří podle něj celou záležitost notně nafoukli a navíc novinář, který s ním dělal rozhovor, ho údajně tlačil do některých odpovědí. Ukázal rovněž Swansonovi ony tajemné boty. Nejenže na nich nebyly žádné stopy po krvi, ale navíc byly celé rozežrané od molů. Ve skutečnosti Winslow na policii nikdy nebyl. Někteří odborníci přišli s názorem, že oním tajemným panem Smithem byl agent Toronto Truss Company, která měla kanceláře na Finsbury Street. Je docela dobře možné, že šlo opravdu o podivína, ale mezi ním a vraždami ve Whitechapele neexistuje jediné spojení. Navíc jeho popis absolutně nesedí výpovědím svědků v Rozparovačově případu. Winslow také předpokládá, že Rozparovač zavraždil více žen, než je mu obvykle přisuzováno. Onou vraždou, o které řekla jakási

žena Callaghanovi, je totiž s největší pravděpodobností vražda Alice McKenzieové. Forbes Winslow navíc až do konce život celý příběh dál a dál přikrášloval.

Druhá verze příběhu o podivném podnájemníkovi se váže se jménem malíře Waltera Sickerta, který se během let stal sám jedním z hlavních podezřelých. Sickert tvrdil, že ví, kdo byl Jack Rozparovač, protože bydlel v domě, ve kterém dříve pobýval sám vrah. Sickert získal podnájem v Mornington Street v domě, který patřil postaršímu páru. Právě oni Sickertovi prozradili, že předchozím nájemníkem byl vrah z Whitechapelu. Studoval na veterináře, byl jemného vzhledu a trpěl souchotinami. A opět se celá historie opakuje, podnájemník se často v noci toulá venku a vždy po vraždě spěchá, aby si koupil první ranní noviny. Navíc má podivný zvyk pálit své šaty. Nakonec se jeho zdraví začalo rapidně zhoršovat a on se vrátil ke své matce do Bournemouthu, kde krátce nato zemřel. Manželé dokonce Sickertovi prozradili jeho jméno. Ten ho napsal do svých memoárů, které věnoval Albertu Rutherfordovi. Ten ovšem nebyl schopen rozluštit Sickertův nečitelný rukopis. Sickertovi paměti byly nakonec zničeny během německých náletů za 2. světové války.

Donald McCormick (autor knihy Identita Jacka Rozparovače) tvrdí, že slyšel příběh o jednom nejmenovaném doktorovi z Oxfordu, který tvrdil, že jméno onoho studenta bylo Druitt, Drewett nebo Hewett. To se ale dostáváme k jednomu z nejznámějších podezřelých – k Montague J. Druittovi! McCormick také přišel s myšlenkou, že právě tento příběh mohl stát za větou inspektora Scotland Yardu Melvillea Mcnaughtena v jeho slavných memoárech: „Ze soukromých zdrojů mám informace, že jeho (Druittova) vlastní rodina ho podezírala, že je whitechapelským vrahem.“ McCormick se domnívá, že právě tento příběh může být oním soukromým zdrojem. Podrobný výzkum ukázal, že jediný student na královské veterinární fakultě s podobným jménem jako Druitt byl George Ailwyn Hewitt. Problém je ale v tom, že v době vražd ve Whitechapelu mu bylo pouhých 17 nebo 18 let, což opět neodpovídá výpovědím svědků. Jediný zdejší student, který nedokázal nastartovat kariéru veterináře, byl z Bournemouthu a v době vražd mu bylo 27 let. Jeho jméno však bylo John Ride.

Oba tyto příběhy mají mnoho společného: osamělý a podivínský podnájemník, který svým zvláštním chováním postupně vyvolá podezření u majitelů domu. Toulá se po nocích, často mění své oblečení a nenávidí prostitutky. U obou také platí to, že se objevily dlouho po skončení Rozparovačových vražd. Oba příběhy lze ovšem brát jen jako pouhý mýtus, další střípek do mozaiky legendy, která se kolem Jacka Rozparovače vytvořila.

Existuje ovšem ještě jeden příběh o podnájemníkovi, který vznikl ještě v době Rozparovačových vražd, psalo se o něm dokonce v tehdejších novinách, a který už nelze brát na lehkou váhu. První zmínka o něm se objevila v The Globe 10. října 1888. Zde je uvedeno, že autor vycházel z důvěryhodných zdrojů, i když z pochopitelných důvodů neuvádí žádná konkrétní jména. Ve článku se píše, že jeden z členů vyšetřovacího týmu nedávno odcestoval do Liverpoolu, kde se dostal na stopu muže, který se před nedávnem přestěhoval do Londýna, kde si pronajal pokoj v jednom luxusním hotelu ve West Endu. Zde se brzo rozkřiklo, že nový host rád navštěvuje slumy, zejména pak ty nejhorší části East Endu. Jednoho dne z hotelu zmizel. Zanechal po sobě nezaplacený účet a černou koženou tašku. Ta byla nakonec prodána, aby byl alespoň částečně uhrazen cizincův dluh.

Obsah tašky je prý nyní na policii, která celou záležitost vyšetřuje. Údajně jde o několik dokumentů, šaty, šekové knížky, pornografické tiskoviny, atd. Existuje domněnka, že onen muž pochází z Ameriky. 13. října deník Suffolk Chronicle napsal: „Všechny lodě směřující z Liverpoolu do USA jsou bedlivě sledovány policií a pasažéři musí podstupovat důkladné osobní prohlídky, neboť panuje podezření, že whitechapelský vrah by se mohl pokusit o útěk do Ameriky, právě lodí z Liverpoolu.“

16. října 1888 se objevilo v Aily News následující: „Podle našeho dopisovatele policie v současné době sleduje jeden dům v East Endu, protože se domnívá, že jeden z jeho obyvatelů je nějak spojen s vraždami Rozparovače. Když jsme vyzpovídali sousedy v okolí, vyšlo najevo, že majitelka domu nedávno pronajala jeden pokoj muži, který je od poslední vraždy nezvěstný. Ten den se vrátil až k ránu, čímž vzbudil paní domáčí. Ta si povšimla, že její podnájemník má na sobě úplně nové šaty. Po chvíli ji oznámil, že musí na nějakou dobu odejít a poprosil ji, ať mu vypere jeho starou košili do doby, než se vrátí. Protože její podnájemník chodil velice často pryč, majitelka domu se nad tím nijak nepozastavila. Až později si všimla, že na rukávech a manžetách jeho košile je značné množství krve. Když se pak doslechla o dvou vraždách, které se staly minulé noci, začalo v ní vzrůstat podezření. Zařídila se podle rad některých svých sousedů a šla na policii, kde jim vše řekla a ukázala jim košili potřísněnou krví. Když se jí policisté ptali, kdy se její podnájemník vrátí, odpověděla jim, že sice neví, ale že se většinou vrací o víkendu. Všeobecný názor lidí v blízkém okolí je však ten, že onen podivný muž se již nikdy zpátky nevrátí. Navštívili jsme tento dům a zjistili jsme, že jeho majitelka je korpulentní Němka, mluvící velmi špatnou angličtinou. Nechtěla nám sdělit žádné další informace, kromě toho, že její podnájemník se stále ještě nevrátil. Podle sousedů se v domě neustále pohybují dva detektivové a dva policisté. Do domu se dá dostat nejen předními dveřmi, ale i dvorkem a v těsném sousedství je několik bočních uliček, takže je tu několik možností, kudy by se mohl někdo nepozorovaně vplížit dovnitř. Vzhledem ke všem skutečnostem se zdá, že se policie má konečně v případě whitechapelských vražd čeho chytit a že dopadení onoho muže je už jen otázkou času.“

Podle badatelů Stewarta Evanse a Paula Gaineyho policie opravdu objevila dům v East Endu, který sloužil vrahovi jako základna pro jeho noční výpravy. Košile se stopami krve se zdá jako silný důkaz spojující tajemného podnájemníka s vraždami Rozparovače. Navíc, policisté znali jeho totožnost. Na druhou stranu, vrah nyní věděl, že je hledaný a že musí být stále v pohybu. Podle Evanse a Gaineyho pak policie všechny zprávy o záhadném domě dementovala, právě z obavy, aby vraha nevyplašila. East Anglican Times, středa 17. října: „I přes veškeré zapírání policie se zdá, že naše reportáž je založena na pravdivém základu. Policisté pozatýkali několik osob v naději, že jedním z nich bude i vrah z Whitechapelu. Vše se nakonec ukázalo být marné a to i přesto, že k jednomu podezřelému se pozornost policie upínala obzvlášť bedlivě s nadějí, že během jeho krátkého uvěznění najde dostatek důkazů spojujících ho s těmi odpornými vraždami. Bohužel, muž byl nakonec propuštěn. Ani naši informace, že mají v držení košili se stopami krve, policisté nijak nekomentovali. Pro větší důvěryhodnost naší reportáže jsme se rozhodli uveřejnit adresu onoho tajemného domu. Jde o 22 Blatty Street. Je to velice blízko ke dvoru na Berner Street (kde byla zavražděna Elizabeth Strideová) a jelikož je v blízkosti spousta vedlejších a postranních uliček, není těžké si domyslet, že by tady pro vraha bylo velice snadné se beze stopy vytrazit. Majitelku domu se nám již nepodařilo kontaktovat“

Blatty Street je opravdu jen jednu ulici na východ od Berner Street a jde o oblast, které je přímo v epicentru Rozparovačových vražd. Celý tento případ s podnájemníkem z Blatty Street je dlouho opomíjen, částečně proto, že zapadl mezi mnoha dalšími články v novinách, z nichž některé možná vydávala sama policie, aby snížila důvěryhodnost novin a zabránila tomu, aby vrah vytušil možné nebezpečí. Evans a Gainey dokonce tajemnému podnájemníkovi přiřadili i jméno: Francis Tumblety (viz obrázek), americký mastičkář a bylinkář, který v době vražd žil ve Whitechapelu. I když neexistuje žádný přímý důkaz, že žil přímo v Blatty Street, je tu jedna věc, která ho se záhadným podnájemníkem spojuje. V době vražd je totiž zatčen za obscénní jednání. Nakonec je propuštěn na kauci. Mohl být oním podezřelým, ke kterému se upínala pozornost policie? Tumblety nakonec odplul lodí z Liverpoolu do USA, kde se usadil v New Yorku. I tam jej sledoval Scotland Yard, ale i tentokrát bez úspěchu. Tumblety je velice slibný podezřelý. Podezíral ho i šéf inspektor John J. Littlechild. O Tumbletym je všeobecně známo, že vlastnil sbírku děl oh ve sklenicích! Tumblety byl nenápadný, tichý člověk, v podstatě ignorovaný svým okolím. Rozhodl se proto pomstít společnosti za to, že jej vyvrhla? Byl to ten typ člověka, o kterém byste řekli, že je to neškodný samotář. Ostatně jako většina sériových vrahů...

8. Jacob Levy

ŘEZNÍK

Jacob Levy se narodil v roce 1856 v Aldgate do židovské rodiny. Už jeho rodiče byli řezníci a Jacob se vydal v jejich stopách. O jeho životě toho není příliš známo. Se svou manželkou Sarah měl dvě děti. 10. března 1886 byl zadržen za krádež masa v obchodě na Goulston Street, za což byl odsouzen na 12 měsíců vězení ve věznici Holloway, místo toho byl ale nakonec poslán do blázince v Essex County. V roce 1888 vede řeznictví na 36 Middlesex Street. 15. srpna 1890 je Jacob hospitalizován v blázinci Stone kvůli záchvatům šílenství. Mimochodem, duševně nemocný byl i jeho bratr. Jacob si stěžoval, že slýchá v hlavě cizí hlasy a tvrdil, že pokud ho někdo nezastaví, tak určitě někomu ublíží. Propadal bezdůvodně pláči a vyprávěl, že je nucen dělat věci, které by o své vůli nikdy neudělal. Jeho manželka tvrdila, že i když Jacob býval dříve dobrý obchodník, v poslední době přivedl rodinný podnik v podstatě na mizinu. V noci vůbec nespál a toulal se po ulicích až do časných ranních hodin. Navíc trpěl syfilidou v pokročilém stádiu. Jacob Levy zemřel v blázinci 29. července 1891. Jako příčina smrti je určena progresivní paralýza zaviněná duševní poruchou, která byla způsobena syfilidou.

Protože Jacob měl syfilis, je velice pravděpodobné, že také navštěvoval prostitutky ve Whitechapelu. A koho jiného by měl obviňovat z toho, že mu zničil život i do té doby prosperující rodinný podnik? Je docela dobře možné, že se domníval, že syfilis přenesl také na své děti. Není si pak těžké připustit, že Jacob musel místní prostitutky opravdu nenávidět.

30. září 1888 asi v 01:30 tři lidé – Joseph Lawende, Harry Harris a Joseph Hyam Levy – opouští Imperial Club na 16-17 Duke's Place. O asi 4 minuty později a 15 yardů dál uvidí muže a ženu jak spolu mluví ve vstupu do Church Passage, která vede na Mitre Square. Onou ženou je Catherine Eddowesová, jejíž zohavená mrtvola bude o asi deset minut později nalezena v tmavém rohu Mitre Square. V momentě, kdy tuto dvojici spatří, Joseph Levy silně znervózní a řekne Harrisovi: „Nemám rád, když se vracím domů a kolem se motají takové existence. Odcházím!“ Evening News z 9. října 1888 uvádí, že Joseph Levy tvrdošíjně odmítá sdělit jakékoliv informace, což podněcuje k názoru, že něco ví, ale má strach, aby jeho jméno nebylo spojováno s vyšetřováním. Při něm Joseph Levy připustil, že si onu dvojici prohlédl, ale nebyl schopen dát policii mužův popis. Snad až na zmínku o tom, že muž byl asi o 3 palce vyšší než žena (pro zajímavost, Jacob Levy měřil 5 stop a 3 palce, Eddowesová byla vysoká 5 stop!). Když byl potom Joseph Levy podroben křížovému výslechu a byl dotazován, z čeho měl strach, když uviděl onu dvojici, tak odpověděl, že se nebál o sebe. Měl snad obavy proto, že poznal onoho muže, v ženě vytušil prostitutku a věděl, co bude následovat? Joseph Levy byl také řezník a vlastnil obchod na 1 Hutchinson Street, což bylo asi 60 yardů od řeznictví Jacoba Levyho! Navíc nelze ani vyloučit, že byli ve skutečnosti vzdálení příbuzní. Určitě se ale museli znát, minimálně od vidění!

Goulston Street je od domu Jacoba Levyho vzdálena jen asi 100 metrů. A právě zde Rozparovač odhodil zakrvavený kus zástěry Catherine Eddowesové a kde byl také nalezen onen tajemný nápis na zdi. Co když Jacob Levy po vraždě na Mitre Square schválně vyrazil pryč od svého domu, aby zmátl vyšetřovatele? Pak už mu jen stačilo odhodit ten kousek zástěry, vrátit se oněch 100 metrů

zpátky a byl v bezpečí. Policie si pak mohla myslet, že vrah vyrazil opačným směrem. Vražda Eddowesové byla výjimečná i tím, že jako jediná se odehrála uvnitř samotného City. Co když se Jacob Levy vydal po vraždě Elizabeth Strideové do bezpečí domova a Eddowesovou potkal jen náhodou a použil ji jako „náhradu“ za nedokončenou vraždu Strideové? Navíc si musel být dobře vědom toho, že Joseph Levy ho možná poznal, tím by se dal vysvětlit relativně dlouhý časový rozestup mezi vraždami Catherine Eddowesové a Mary Jane Kellyové. Jacob Levy měl zkrátka strach.

Doktor Frederick Gordon Brown, chirurg pracující pro londýnskou policii a muž, který ohledával tělo Eddowesové, se nikdy netajil svým názorem, že vrahem byl dozajista řezník. Dále, 3 dny před svou smrtí se Eddowesová vrátila ze sbírání chmele v Kentu. Po svém návratu prý všude rozhlašovala, že zná totožnost whitechapelského vraha a že si brzo dojde pro peníze vypsání za jeho dopadení. V posledních dnech svého života byla velice často vídána v okolí Aldgate, tedy poblíž místa, kde bydlel i Jacob Levy. Není bez zajímavosti, že v roce 1891, kdy Jacob Levy zemřel, byl i uzavřen případ whitechapelských vražd... O šest týdnů později, George Hutchinson vypověděl na policii, že v den její smrti viděl Mary Jane Kellyovou ve společnosti židovsky vyhlížejícího muže, kterého viděl i o něco později v Middlesex Street, v ulici, kde bydlel i Jacob Levy!

To vše zní samozřejmě zajímavě, bohužel však proto neexistuje jediný přímý důkaz.

9. Princ Albert Viktor

Princ Albert Viktor Christian Edward je nejslavnějším podezřelým v případě Jacka Rozparovače. Eddy (jak byl znám mezi přáteli) se narodil v roce 1864 princovi Albertu Edwardovi (synovi královny Viktorie, budoucímu králi Edwardu VII.) a princezně Alexandře. Eddy se v dětství projevoval jako „pomalé“ dítě a i v dospělosti se projevoval jako poněkud mdlého rozumu. I jeho nejbližší ho popisovali sice jako člověka hodného a ohleduplného, ale zároveň i pomalého, apatického, pohodlného, nedochvilného, nepozorného, bez jakéhokoliv cíle nebo zájmu. Kolují také nepotvrzené zvěsti o tom, že byl princ mírně retardovaný. Byl také částečně hluchý, což zdědil z matčiny rodiny. Měl neobvykle dlouhý a tenký krk, kvůli němuž musel nosit dlouhé štrobené límečky, kterým vděčí za přezdívku „Límeček a manžetka“. V roce 1891 byl jmenován vévodou z Clarence a Avondale a pravděpodobně by se stal následníkem trůnu po svém otci, kdyby nepadl za oběť epidemii chřipky na přelomu let 1891 a 1892.

Je zajímavé, že v době whitechapelských vražd prince Alberta Viktora nikdo nepodezíral. Jako potenciální vrah se objevil až v teoriích o mnoho let později. S první přichází v roce 1970 doktor Thomas Stowell. Ten vychází z údajných poznámek Sira Williama Gulla (osobního královského lékaře), ve kterých se o Rozparovači mluví jako o muži „S“. Podle této teorie se princ během svého pobytu v Indii nakazil syfilidou a právě průběh této pohlavní choroby byl příčinou změny princovi povahy a jeho vražedného běsnění. Podle Stowella královská rodina věděla, že vrahem je princ, ale odhodlala se k činu až po dvojité události (vraždy Elizabeth Strideové a Catherine Eddowesové). Tajně odklídili prince do soukromého sanatoria, z kterého ale Eddy uteče a zavraždí Mary Jane Kellyovou. Teprve potom je princ definitivně odklizen ze scény, ale neumírá v roce 1892 na chřipku,

ale na měknutí mozku. Stowell navíc poukazuje na princovu podobu nejen s Druitem, ale i s popisem svědků v Rozparovačově případu. Spousta odborníků ale poukazuje na díry v této teorii. Předně, jak již bylo řečeno, Stowell vychází z osobních Gullových poznámek. Tento zdroj se ale nedá nijak ověřit, protože Stowell krátce po zveřejnění své teorie umírá a jeho knihovna vyhoří, takže princovu homosexualitu (na kterou Stowell také upozorňuje) i jeho syfilidu nejde nijak potvrdit. Dále je dosti podivné, že Gull se ve svých poznámkách zmiňuje o „pravé“ příčině princova úmrtí. To ale není dost dobře možné, protože Gull umírá v roce 1890, zatímco Eddy až o dva roky později. A asi nejpádňější důkaz proti Stowellově teorii je to, že ve dnech, kdy Rozparovač řádl ve Whitechapelu, nebyl princ ani v Londýně (což potvrzuje i studium královských záznamů). Stowellovou teorií se inspiroval i Frank Spiering, který údajně našel kopii Gullových poznámek v lékařské akademii v New Yorku. V ní také našel záznam o tom, jak Gull prince zhyponotizoval a pak jen vyděšeně poslouchal jeho detailní popisy whitechapelských vražd. Z toho Gull vyvodil závěr, že Eddy vraždil pod vlivem úděsných bolestí způsobených postupující syfilidou. Spiering dále uvádí, že po souhlasu jeho otce byl nakonec princ zabit nadměrnou dávkou morfia. Dále je v Gullových poznámkách také pasáž, ve které se princ Gullovi sám k vraždám přiznává. Spousta badatelů se samozřejmě začala okamžitě pít po oné kopii Gullových poznámek. Z New Yorku se jim ale vždy dostalo jediné odpovědi: Žádná taková položka v našem archivu neexistuje. Po tomto zjištění se jeví Spieringova jen jako výplod jeho bujné fantazie. V roce 1978 se ovšem Spiering hlásí znovu o slovo, tentokrát dokonce veřejně žádá samotnou královnu Alžbětu II., aby odhalila pravdu o princ Albertovi a zároveň odtajnila královské archivy. Mluvčí Buckinghamského paláce se poté vyjádřil v tom smyslu, že Spiering může nahlédnout do archivů (tak jako to udělala spousta badatelů před ním i po něm), ale že královna necítí potřebu se k této věci vyjadřovat. Na to Spiering odvětil, že do archivů vlastně ani nahlížet nechce. Celé to působí dojmem, že Spiering celou aféru vyvolal jen proto, aby se lépe prodávala jeho nová kniha.

Od té doby se princ Albert Viktor se v různých teoriích přestal objevovat jako samotný vrah a ujal se role člověka, který sice není vrahem, ale jeho identitu dobře zná. Michael Harrison, který došel k závěru, že oním tajemným „S“ v Gullových poznámkách není princ, ale jeho soukromí učitel James K. Stephen. Ten dostal za úkol probrat „spící“ intelekt budoucího následníka trůnu a povznést jej alespoň na uspokojující úroveň. Mezi učitelem a jeho žákem ovšem vznikne mnohem vřelejší a hlavně intimnější vztah než je obvyklé a než je schopna viktoriánská morálka akceptovat. Vznikne tak velký skandál, který se sice daří ututlat, ale princ musí svůj homosexuální vztah ukončit. Definitivní konec mezi princem a Stephenem nastává 17. června 1885, kdy je Eddy odvelen k husarům. O dva roky později se stane Stephenovi nehoda s fatálními následky, o které existují sporé informace, nicméně k ní zřejmě skutečně došlo. O této nehodě kolují dvě verze. Podle jedné, která se prý traduje ve Stephenově rodině, byl Stephen zasažen nějakým předmětem, který vypadl z jedoucího vlaku. Podle Harrisona se pod ním splašil kůň a Stephen se udeřil o pohybující se lopatku větrného mlýna. Ať tak či onak, Stephen skončil se závažným poraněním hlavy a jeho léčba si vyžádala mnoho času. Ačkoliv se zpočátku zdálo, že se plně zotavil, nakonec se ukázalo, že Stephenův mozek byl trvale poškozený. Bývalý učitel se začal chovat velice podivně. Bodal svým mečem do chleba, blouzl o tom, že je malířský génius a u snídani vykřikoval, že buď brzo zemře, nebo se úplně zblázní. V této době také Stephen napíše dvě knihy poezie, ve kterých je popisováno extrémní násilí na ženách. Nakonec se kvůli své duševní poruše dostane do blázince, kde v úmru

1891 zemře. Podle Harrisonovy teorie Stephena dohnala k vraždám jednak jeho duševní porucha a jednak touha pomstít se za zhrzenou lásku. Proč by Stephen měl vraždit zrovna prostitutky z Whitechapelu není známo. Harrison proto přišel se složitým vysvětlením zahrnující oběti bohyni jménem Velká matka, Římská božstva, překlad jména Frances Colesové do řečtiny a Stephenovo studium řečtiny na univerzitě. Harrison dále tvrdí, že Stephen zavraždil celkem deset žen (do této teorie zahrnul i Alice Mackenzieovou, Frances Colesovou, Rose Mylettovou a Annie Farmerovou). Problém je ale v tom, že Elizabeth Strideovou a Catherine Eddowesovou počítá jako jednu oběť a to, že Annie Farmerová nebyla zavražděna vůbec. A proč právě deset obětí? Harrison totiž věří, že klíčem je jedna ze Stephenových básní „Vzduch: Kaphoozelum“, ve které hlavní hrdina zavraždí deset nevěstek. Harrison se také pokusil prokázat Stephenovo autorství několika dopisů od údajného vraha, a to zejména u dopisů „Z pekla“ a „Váženej šéfe“. Toto tvrzení ovšem vyvrátil odborník Thomas J. Mann, který v roce 1975 ve svém článku tvrdí, že pokud je nějaký dopis opravdu od vraha, tak je to dopis „Z pekla“. Shoda mezi tímto dopisem a rukopisem Stephenových básní je však jen minimální. A navíc je zřejmé, že dopisy „Z pekla“ a „Váženej šéfe“ psaly dvě různé osoby.

Harrisonovi teorie se drží i David Abrahamsen, soudní psychiatr, který vytvořil psychologický profil whitechapského vraha na základě jeho vražd a několika málo důkazů. Ovšem jeho závěr, že vrahem je šílenec a že vraždy měly sexuální podtext, nepřináší zhola nic nového. Podle tohoto povrchního profilu se pak Abrahamsen snaží najít mezi podezřelými osobami někoho, kdo by se s ním shodoval. A nejpravděpodobnějším kandidátem je princův učitel Stephen. Jenže Abrahamsen naprosto ignoruje fakt, že Rozparovačem mohl být člověk nám dosud neznámý, který se mezi současnými podezřelými nemusí vyskytovat. Navíc Abrahamsen předkládá teorii, že Eddy byl Stephenovým spoluvíníkem a že mezi nimi nadále trval milostný vztah, ve kterém byl Stephen tím dominantním prvkem. Pro jeho teorii ale neexistují žádné důkazy. V roce 1973 spatřila světlo světa teorie o královském spiknutí, se kterou přišla televize BBC ve svém pořadu Jack Rozparovač. Tvůrci pořadu prý obdrželi anonymní typ na muže jménem Sickert, který věděl o tajném sňatku Eddyho s chudou katolickou dívkou jménem Alice Mary Crooková. Tento tajemný informátor byl Joseph Sickert, syn slavného malíře Waltera Sickerta, který mu tento podivný příběh vyprávěl. Malíř Sickert žil v době vražd v East Endu a byl zřejmě blízkým přítelem královské rodiny. Princezna Alexandra ho požádala, aby na Eddyho dohlížel. Sickert ovšem principi představuje chudou dívku Annie Crookovou, která pracovala v jednom obchodě na Cleveland Street. Princ přivede Annie do jiného stavu a narodí se jim dcera Alice. Královna Viktorie ovšem nakonec princovu aférku odhalí. Princův vztah s Annie je něco naprosto nepřipustného, nejenže je dívka prostého původu, ale navíc je i katolička. A výhled na katolického následníka trůnu se královně pranic nezamlouvá. Královna vyřešením celé situace pověří Lorda Salisburyho, který se obrátí na Sira Williama Gulla. Po razii v hníздеčku lásky obou milenců, je princ odvezen pryč a nešťastná Annie je umístěna do Gullovy nemocnice, kde na ni Gull provádí experimenty s cílem vymazat její paměť. Jejich dítě jim však uniká díky své chůvě, Mary Kellyové. Kellyová byla přítelkyní Crookové a brzy po narození malé Alice se stala i její chůvou. Mimochodem několikrát stála modelem malíři Sickertovi. Když Kellyová viděla, že je situace bezvýchodná, ukryla Alice k jeptiškám a sama se ukryla v East Endu. Tam se se svým tajemstvím svěřila svým přítelkyním (Nicholsové, Chapmanové a Strideové). Když jsou později nuceny platit pouličním gangům za svou „ochranu“, rozhodnou se vydírat královskou rodinu, a tím přijít k tolik potřebným financím. Když se to dozví Salisbury, obrátí

se znovu na Gulla. Tento člen zednářské lóže pojme tento úkol jako možnost ukázat sílu Svobodných zednářů a začne nepohodlné prostitutky vraždit podle jejich rituálních obřadů. Jeho komplicem se stane John Netley, kočí, který Gulla vždy dopraví na místo a poté i rychle odveze do bezpečí. Sir Robert Anderson (sám Svobodný zednář) zaručí Gullovi klid k jeho práci tím, že policejní hlídky rozmisťuje podle jeho potřeb. Vražda Catherine Eddowesové byl omyl, tato žena zaplatila životem za to, že se často představovala jako Mary Kellyová. Když jsou všechny ženy zavražděny, spiklenci si jako obětního beránka vyberou M. J. Druitta, kterého nakonec zavraždí a celé to navlečou tak, aby to vypadalo, že spáchal sebevraždu. Jen malá Alice celé této hrůze unikne. Neuvěřitelné je, že si nakonec v dospělosti vezme za muže malíře Sickerta, takže je vlastně matkou Josepha Sickerta! A kruh se nám pomalu uzavírá...

Tuto teorii potvrzuje i Stephen Knight ve své knize Jack Rozparovač: Konečné řešení z roku 1978. Jen s tím rozdílem, že do spiklenecké skupiny nezařazuje Andersona, ale samotného Sickerta. I když Knightova teorie zní velice zajímavě, i v ní se najde nejedna trhlinka. Annie Crooková evidentně žila déle než jak tvrdí Knight a i když většinu života strávila po různých chudobincích, je doloženo, že po nějakou dobu žila se svou dcerkou Alice. Dále neexistuje žádný záznam, že by Eddy byl manželem Annie nebo otcem Alice. Stejně tak neexistují žádné důkazy spojující prince s Annie Crookovou, Cleveland Street nebo Walterem Sickertem. Zastánci této teorie ovšem poukazují na to, že všechny důkazy byly na příkaz „vyšších“ míst zničeny. Ať je to s královským spiknutím jakkoliv, jedná se o jednu z nejoblíbenějších teorií o možné identitě Jacka Rozparovače.

I když princ Albert Viktor nemůže být považován za horkého favorita v seznamu podezřelých (neexistuje žádný důkaz o jeho duševní poruše nebo o milostném vztahu se Stephenem nebo Crookovou), stínu podezření z řad veřejnosti už se asi nikdy nezbaví.

10. Aaron Kosminski

BLÁZEN

Anderson a Swanson, dva vysocí představitelé Scotland Yardu byli přesvědčeni, že Rozparovačem byl jistý Kosminski. Jeden ze svědků ho dokonce identifikoval jako vraha, ale nakonec proti Kosminkemu odmítl vypovídat, neboť byli oba Židé. Pravda je ta, že Kosminski trpěl duševní poruchou, ovšem svému okolí byl znám jako neškodný blázen. Ani podle lékařů neměl žádné násilné sklony. Navíc není vůbec jisté, že Andersonův a Swansonův Kosminski je právě tento Aaron Kosminski.

Jack Rozparovač byl Polák Aron Kosminski, ukázaly po 126 letech testy Jack Rozparovač, sériový vrah pěti prostitutek z londýnské čtvrti Whitechapel, má zřejmě jméno - Aron Kosminski. Pocházel z polského městečka Klodawa nedaleko Lodže a jeho totožnost byla zveřejněna až po 126 letech. K odhalení napomohly stopy DNA, nalezené na šátku Catherine Eddowesové, čtvrté z jeho obětí. V neděli o tom informoval polský deník Fakt, který se odvolává na britský Mail on Sunday.

Šátek, ze kterého byly vzorky odebrány, sebral v roce 1888 přímo na místě činu jeden z policistů pro svou ženu. V roce 2007 onen šátek koupil na aukci v Londýně britský podnikatel Russell Edwards. O čtyři roky později ho nechal prozkoumat Jarim Louhelainenem, světově známým odborníkem na získávání genetického materiálu z předmětů pocházejících z míst zločinů spáchaných před dlouhou dobou. Vědce velmi překvapilo, že šátek za celou dobu nikdo nevypral, díky čemuž se prý zachoval důkazní materiál. „Výsledky testů jednoznačně potvrdily, že stopy DNA nacházející se na šátku patřily jak oběti Catherine Eddowesové, tak i masovému vrahovi, tehdy třiatřicetiletému Kosminkemu. Vzorky DNA oběti i možného vraha byly porovnány s DNA jejich současných příbuzných. V případě Kosminského s genetickými vzorky pravnučky jeho sestry,“ napsal Fakt.

Kosminski patřil už před 125 lety mezi šest hlavních podezřelých, policii se ale nepodařilo jeho podíl na sériových vraždách prokázat. Pozdější výzkum ukázal, že se sestrou a dvěma bratry žil jen pár metrů od místa úmrtí své třetí oběti Elizabeth Strideové. Tu spolu se čtvrtou Eddowesovou zabil a zohavil během jedné noci. Tento vyučený kadeřník byl v roce 1891 kvůli své paranoidní nenávisti k ženám a vražedným sklonům umístěn do ústavu pro choromyslné, kde ve věku 54 let v roce 1919 zemřel.

11. Montague John Druitt

Byl oblíbeným podezřelým z vražd Rozparovačů v průběhu 60. let, až do příchodu teorií v 70. letech, že vraždy nebyly dílem jediného sériového vraha, ale výsledkem spiknutí zahrnujícího britskou královskou rodinu a svobodné zednářství. Tyto teorie, široce odsuzované jako směšné, v různé míře zahrnují prince Alberta Victora, vévodu z Clarence a Avondale, jeho učitele Jamese Stephena a jejich lékaře Sira Williama Gulla

. Jedna verze spiknutí propagovaná Stephenem Knightem ve své knize *Jack the Ripper: The Final Solution* z roku 1976 předpokládá, že Druitt byl obětním beránkem, kterého si úřady vybraly, aby vzal na sebe vinu za vraždy. Martin Howells a Keith Skinner následovali stejnou linii ve své knize *The Ripper Legacy* z roku 1987, kterou jeden kritik označil za založenou na „žádném důkazu“.

Teorie se pokusily spojit Druitta s Clarencem, Gullem a Stephenem prostřednictvím sítě společných známých a možných spojení. Reginald Acland, bratr Gullova zetě, měl právní komory v King's Bench Walk poblíž Druitt's, stejně jako Harry Stephen, který byl bratrem Jamese Stephena. Harry Stephen byl dobrý přítel s Harrym Wilsonem, který měl dům v Chiswicku, "The Osiers", blízko místa, kde bylo nalezeno Druittovo tělo.^[120] Wilson a James Stephen byli blízcí přátelé Clarence a oba byli členy exkluzivní společnosti zvané Cambridge Apostles. Jako školák hrál Druitt kriket proti dvěma Wilsonovým přátelům, Kynastonu Studdovi a Henry Goodhart, který byl také jedním z apoštolů. Další potenciální spojení mezi Druitem a Wilsonem je přes Johna Henryho Lonsdalea. Lonsdaleovo jméno a Blackheathova adresa jsou zapsány v deníku, který patří Wilsonovi, který je nyní ve vlastnictví Trinity College v Cambridge. Lonsdaleova adresa je pár metrů od školy, ve které Druitt pracoval a žil, a Lonsdale byl advokátem a také si pronajal právní komory v King's Bench Walk. V roce 1887 vstoupil Lonsdale do kostela a byl přidělen jako vladař do Wimborne Minster, kde uctívala rodina Druittů. Lonsdale a Macnaghten byli spolužáci v Etonu, a tak teoretici tvrdí, že Lonsdale mohl být v pozici poskytnout Macnaghtenovi „soukromé informace“ ohledně Druitta. Spojení mezi apoštoly a Druitem vedlo k domněnce, že byl součástí stejné sociální skupiny. Druitt, jeho matka a sestra Georgiana byly pozvány na ples na počest Clarence v domě lorda Wimborna dne 17. prosince 1888, ačkoli se nezúčastnily, protože v té době byl Montague mrtvý, jeho matka byla v azylový dům a jeho sestra čekala druhé dítě. Předpokládá se, že Clarence, Stephen, Wilson, Studd a Goodhart byli homosexuálové,^[126] ačkoli to historici zpochybňují.^[127] Kniha Johna Wildinga z roku 1993 *Jack the Ripper Revealed* použil spojení mezi Druitem a Stephenem, aby navrhl, že zločiny spáchali společně, ale recenzenti to považovali za „imaginativní příběh... nejspornější“, za „vynalézavosti spíše než... fakt“, a „chybějící důkazní podpora“.

12. Helena Petrovna Blavatská

Proč je zakladatelka Teosofické společnosti spojována s vraždami Jacka Rozparovače? Může za to poznámka Aleistera Crowleyho v jedné jeho nepublikované eseji. Stojí zde: "V případě Jacka Rozparovače není žádný úctyhodný občan méně podezřelý než Helena Petrovna Blavatská". Spíše ale jde o způsob, jakým chtěl Crowley říct, že skutečnost, že by Blavatská byla Rozparovačem, je naprosto nemožná.

13. Jill Rozparovačka

Jako první s názorem, že Rozparovač mohla být žena, přišel údajně už inspektor Abberline těsně po vraždě Mary Jane Kellyové (alespoň podle knihy Identita Jacka Rozparovače od Donalda McCormicka). K tomuto závěru ho dovedlo svědectví Caroline Maxwellové. Ta totiž tvrdí, že Mary Jane viděla 9. listopadu mezi 8:00 a 08:30 jak postává před Miller's Court a podle paní Maxwellové vypadala jako nemocná. Časem si je jistá, protože v 08:00 se její manžel vracel z práce. Podruhé viděla Kellyovou, jak sedí v hospodě Britannia s nějakým mužem asi o hodinu později. A co je na tom divného? Jako čas smrti Mary Jane Kellyové je stanoven 9. listopad mezi 03:30 a 04:00, v 08:00 by tedy měla být Kellyová dávno mrtvá! Maxwellová popsala i šaty, které měla Kellyová na sobě: tmavá blůza, sametový živůtek a kaštanová šála. K tomu dodala, že právě v této šále už Kellyovou viděla dříve. To Abberlinea dovedlo k pozoruhodné myšlence, se kterou se podělil se svým mentorem doktorem Thomasem Duttonem: „Je možné, že nehledáme žádného Jacka Rozparovače, ale Jill Rozparovačku?“ Jeho teorie počítala s tím, že vražedkyně se po vraždě převlékla do šatů Kellyové, čímž by se vysvětlilo svědectví paní Maxwellové. Dutton se pro tuto myšlenku nijak nenadchl, ale připustil, že pokud se vražd dopouštěla žena, ideálním pachatelem by byla porodní bába. Možná, že tato teorie vypadá na první pohled směšně, ale našla si několik příznivců a v několika bodech nezní tak nemožně. Předně, všichni v Londýně pátrali po Jacku Rozparovači (tedy muži). To by ženě dávalo možnost chodit po ulicích Whitechapelu mnohem svobodněji a bez výraznějšího strachu z dopadení. Dále, tehdy bylo naprosto běžné vídat v noci na ulici porodní báby, takže vražedkyně by rozhodně nebudila nežádoucí pozornost. A ani krev na jejích šatech by nepůsobila nijak zvláště. Zároveň by to odpovídalo tvrzení odborníků, že vrah musel mít určité znalosti lidské anatomie, což by porodní bába dozajista splňovala.

Více teorii o Jill Rozparovačce rozvinul William Stewart ve své knize Jack Rozparovač: Nová teorie. Vychází právě z rozhovoru mezi Abberlinem a Duttonem a dochází k závěru, že vrahem mohla být právě porodní bába, možná potratářka. Podle něj kdysi provedla tajný potrat jedné vdané ženy, která ji ovšem zradila, díky čemuž potratářka skončila ve vězení. Až se dostala znovu na svobodu, mstila se tím, že vraždila prostitutky ve Whitechapelu. Hlavní pilíře jeho teorie jsou pro Stewarta právě výše zmíněná znalost anatomie a stopy po krvi na oblečení, které u potratářky nevzbudí žádnou pozornost. Dále tvrdí, že léty praxe by tato žena dozajista znala různé tlakové body na

lidském těle, jejichž stlačením by svým obětím lehce přivodila bezvědomí (což tehdejší porodní báby u extrémně chudých pacientek opravdu prováděly). Další styčný bod Stewartovy teorie je fakt, že Kellyová byla v době vraždy ve třetím měsíci těhotenství (tento fakt se mi nepodařilo ověřit z jiného zdroje). Mary Jane si sotva mohla dovolit podnájem a dítě by pro ni představovalo značnou finanční zátěž. Rozhodla se tedy pro potrat. Bohužel netušila, že si tím podepsala rozsudek smrti... Vražedkyně pak spálila svoje zakrvácené šaty a oblékla si šaty Mary Jane Kellyové, což by opět vysvětlovalo svědectví paní Maxwelllové. Dalším důkazem je podle Stewarta nový čepeček Mary Ann Nicholsové, se kterým se chlubila v noclehárně: „Brzo budu mít peníze na nocleh. Podívejte, jaké krásné čepeček mám!“ Podle Stewarta jí ho dala právě šílená porodní bába. Kdyby ho dostala od nějakého muže, určitě by se tím pochlubila. Rovněž je faktem, že kapsy Annie Chapmanové byly převráceny naruby a jejich obsah byl pak rozložen u nohou oběti. Stewart tvrdí, že vražedkyně kapsy Chapmanové prohledávala proto, že v nich byly důkazy, které by mohli policii přivést na její stopu. Když v kapsách našla co hledala, rozložila pečlivě zbylý obsah kapes u nohou Chapmanové, aby tak zmátla vyšetřovatele. Také to, že odebírala svým obětím některé orgány, mělo za cíl svést policii ze správné stopy. Vražedkyně doufala, že si bude veřejnost myslet, že takové brutální útoky na ženské genitálie prostě nemůže způsobit žena. Stewart přišel i s vysvětlením, proč byla Mary Jane Kellyová nahá a její šaty byly úhledně složeny na židli. Kellyová se jednoduše svlékla proto, že ji měla být provedena interrupce. Stewart přichází i s konkrétní podezřelou. Je jí Mary Pearceyová, která v říjnu 1890 zavraždila manželku svého milence a jejich dítě tím, že jim podřízla hrdla. Pak své oběti odhodila v odlehlé uličce. Stewart tvrdí, že zde není jen podobnost kvůli útoku na hrdla obětí, ale i to, že Pearceyová vraždila své oběti doma, čímž by se vysvětlilo, proč nikdy nikdo neslyšel žádnou z Rozparovačových obětí křičet. Sir Melville Macnaghten Pearceyovou popisuje takto: „Nikdy jsem neviděl ženu robustnější konstituce. Její nervy byly jako z ocele, stejně jako její tělo.“ Mary Pearceyová byla oběšena 23. prosince 1890. Stewart nikdy neuznal Elizabeth Strideovou jako oběť Rozparovače. Tvrdil, že jde o práci novinářů, kteří v její vraždě ucítili senzaci, navíc hrdlo Strideové bylo podříznuto zleva doprava, zatímco u ostatních obětí byl řez veden zprava doleva. Všechny oběti Rozparovače byly zabity okolo víkendu (Nicholsová v pátek, Chapmanová v sobotu, Eddowesová v neděli a Kellyová v pátek). V době vražd to bylo spojováno s příplutím dobytkařských lodí každý čtvrtek a jejich odplutím každé pondělí. Stewart nicméně tvrdil, že zde musí být ještě nějaké jiné vysvětlení.

I když se možná teorie o Jill Rozparovačce zdá zajímavá, mnozí badatelé namítají, že je velmi děravá. Hlavně Stewartovi vyčítají, že klade příliš velký důraz na to, že potratářka byla nenápadná, i když měla šaty potřísněné krví. Ve skutečnosti se obecně věří, že vrah své oběti nejprve uškrtil, čímž značně minimalizoval možnost, že se vystaví potřísnění od krve při následném zohavování těla, protože při nečinnosti srdce nehrozí žádné cákance krve. Rovněž žádná jiná oběť (mimo Kellyové) nebyla těhotná a vzhledem k jejich náklonnosti k alkoholu by se těhotenství u nich rovnalo menšímu zázraku.

A ještě jedna malá zajímavost na závěr. Sir Arthur Conan Doyle, tvůrce slavného Sherlocka Holmese,razil teorii, že vrahem sice byl muž, ale po ulicích se pohyboval v ženském přestrojení, aby se tak vyhnul dopadení a zároveň si získal důvěru svých obětí.